

ΚΡΙΤΙΚΗ ΟΡΘΟΔΟΞΗ ΑΝΑΛΥΣΗ
 ΤΟΥ ΠΕΜΠΤΟΥ ΚΕΙΜΕΝΟΥ ΤΗΣ (ΨΕΥΔΟ)ΣΥΝΟΔΟΥ
 ΤΟΥ ΚΟΛΥΜΠΑΡΙΟΥ
 «ΣΧΕΣΕΙΣ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ
 ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΛΟΙΠΟΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΟΝ ΚΟΣΜΟΝ»

«Πόσοι ἐπολέμησαν τὴν Ἐκκλησίαν, καὶ οἱ πολεμήσαντες ἀπώλοντο. Αὕτη δὲ ὑπὲρ τῶν οὐρανῶν ἀναβέβηκεν. Τοιοῦτον ἔχει μέγεθος ἡ Ἐκκλησία· πολεμουμένη νικᾷ· ἐπιβουλενομένη περιγίνεται ὑβρίζομένη, λαμπρότερα καθίσταται· δέχεται τραύματα, καὶ οὐ καταπίπτει ὑπὸ τῶν ἐλκῶν κλυδωνίζεται, ἀλλ' οὐ καταποντίζεται· χειμάζεται, ἀλλὰ νανάγιον οὐχ ὑπομένει· παλαίει, ἀλλ' οὐχ ἠττᾶται· πυκτεύει, ἀλλ' οὐ νικᾶται. Διὰ τί οὖν συνεχώρησε τὸν πόλεμον; Ἴνα δείξῃ λαμπρότερον τὸ τρόπαιον»¹.

Κατόπιν παρακλήσεως ἀπὸ ἀγαπητοὺς συναγωνιστὲς πατέρες νὰ ἀναλύσουμε τὸ 5^ο κείμενο τῆς ψευδοσυνόδου τοῦ Κολυμπαρίου, μὲ τὴν βοήθεια τοῦ Ἁγίου Τριαδικοῦ Θεοῦ μας καὶ τὶς πρεσβείες τῆς Κυρίας Θεοτόκου, τῆς Ἐφόρου τοῦ Ἁγίου Ὄρους καὶ Μητέρας μας, καθὼς καὶ τῶν Ἁγίων Πατέρων μας καὶ ἰδιαίτερος τῶν ἀντιπαπικῶν Γρηγορίου τοῦ Παλαμᾶ καὶ Μάρκου τοῦ Εὐγενικοῦ, προχωρήσαμε σὲ αὐτὸ τὸ ἐγχείρημα, γιὰ νὰ καταδείξουμε τὶς πλάνες καὶ τὶς αἰρέσεις ποὺ πλέον κατοχυρώνονται ὡς ὀρθόδοξη διδασκαλία καὶ ποὺ εἰσέβαλαν εἰς τὴν ζωὴν τῆς Ἐκκλησίας.

Ἔχει ἤδη ἀποδειχθεῖ πὼς ἡ λεγομένη «Ἁγία καὶ Μεγάλη Σύνοδος», ποὺ ἐσυγκλήθη εἰς τὸ Κολυμπάρι Χανίων, εἶναι μία ψευδοσύνοδος ἀντορθόδοξη καὶ οἰκουμενιστική, κατὰ τὰ πρότυπα τῆς Β' Βατικανείας Συνόδου καὶ ὄχι Ὄρθόδοξη, καθὼς πολλοὶ ἐπίσκοποι, κληρικοὶ καὶ λαϊκοὶ ὑποστηρίζουν, χωρὶς ὅμως νὰ τὸ ἀποδεικνύουν, ἰσχυριζόμενοι πὼς σὲ ὅ,τι θεσπίζει ἡ «Ἐκκλησία» (ἐννοώντας τοὺς ἐπισκόπους, βλέπε ἐπισκοποκεντρισμὸ) πρέπει νὰ κάνουμε ὑπακοή. Αὐτὴν τὴν ὑπακοή ποὺ ἰσχυρίζονται πὼς πρέπει νὰ κάνουμε, εἶναι παπικοῦ τύπου, δαιμονική καὶ ὄχι κατὰ Θεόν. Γνωρίζουμε ὅτι σὲ θέματα πίστεως δὲν ἀκολουθοῦμε νεωτερισμούς, ἀλλὰ ὑπακούουμε στὴν διαχρονικὴ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, σὲ αὐτὰ δηλαδὴ ποὺ δογματίσαν οἱ Ἅγιοί μας, οἱ Απόστολοι καὶ οἱ Οἰκουμενικὲς καὶ Τοπικὲς Ὄρθόδοξοι Σύνοδοι καὶ ὄχι στὸν Πατριάρχη Βαρθολομαῖο καὶ τοὺς λοιποὺς Οἰκουμενιστὲς, ποὺ ἀποδομοῦν ὀλόκληρη τὴν Ὄρθόδοξη Παράδοση.

¹ Ἰωάννου Χρυσοστόμου, Ὁμιλία ὅτε τῆς Ἐκκλησίας ἔξω εὐρεθεὶς Εὐτρόπιος ἀπεσπάσθη, καὶ περὶ παραδείσου καὶ Γραφῶν, καὶ εἰς τὸ «Παρέστη ἡ Βασίλισσα ἐκ δεξιῶν σου», PG 52,398, In 8 – Ε.Π.Ε. Ἰω. Χρυσοστόμου Ἔργα, τόμος 33, Πατερικαὶ ἐκδόσεις «Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς»

Τὰ συμπεράσματα πού ἀβίαστα ἐξάγονται ἀπὸ τὴν μελέτη τῶν τελικῶν κειμένων εἶναι ὅτι:

1. Ἀκολούθησε καινοφανεῖς μεθοδεύσεις στὴν θεματολογία καὶ τὶς πρακτικὲς τῆς.
2. Ἀπέκλεισε τοὺς Ἐπισκόπους καὶ κατέλυσε τὴν Ὁρθόδοξη συνοδικότητα καὶ ἐν γένει χρησιμοποιήθηκαν ἀντορθόδοξοι μέθοδοι στὸν τρόπο λειτουργίας τῆς.
3. Δὲν ὑπῆρξε ἐπαρκὴς ἐνημέρωση τοῦ ὀρθοδόξου πληρώματος· ἀντίθετα ὑπῆρξε ἀπόκρυψη τῶν ἀποφασιζομένων κατὰ τὴν προσυνοδικὴ διαδικασία.
4. Καθιέρωσε τὴν μεταπατερικὴ καὶ βαπτισματικὴ θεολογία.
5. Νομιμοποίησε ἐπίσημα καὶ συνοδικὰ τὴν παναίρεση τοῦ Οἰκουμενισμοῦ.
6. Ἐπετεύχθη τελικὰ ὁ στόχος τῆς ἐκκλησιαστικοποιήσεως τῶν αἱρέσεων, δηλαδὴ ἔγινε δεκτὸ ὅτι ὁ Παπισμὸς καθὼς καὶ λοιποὶ αἰρετικοὶ εἶναι Ἐκκλησίες καὶ ὄχι αἱρέσεις.
7. Ὑποβίβασε τὸν χριστιανισμὸ στὸ ἐπίπεδο τοῦ κοινωτισμοῦ («κοινωνικὸ εὐαγγέλιο»).
8. Δὲν ἐξέφρασε τὴν Ἁγιοπνευματικὴ ἐμπειρία τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ σώματος.
9. Δὲν ἀκολούθησε τὴν Ἁγιοπατερικὴ Παράδοση τῆς Ἐκκλησίας, μιᾶς καὶ δὲν ἔγινε ἐξ' ἀρχῆς ἀναγνώριση ὅλων τῶν προηγουμένων Συνόδων καὶ κυρίως ἀναγνώριση ὡς Οἰκουμενικῶν Συνόδων τῆς 8^{ης} καὶ τῆς 9^{ης}.
10. Κατέλυσε ἀποφάσεις Οἰκουμενικῶν Συνόδων καὶ συνεπῶς δὲν ἀκολούθησε τὸν Ἁγιοπνευματικὸ τρόπο συγκλήσεως Ὁρθοδόξων Συνόδων, ὅπου ἐν πρώτοις ἐπικύρωναν καὶ δέχονταν τὶς ἀποφάσεις ὅλων τῶν προηγουμένων Ὁρθοδόξων Συνόδων καὶ κατόπιν συνέχιζαν τὸ ἔργο αὐτῶν, δηλαδὴ τὴν καταδίκη τῶν ἀναφυομένων αἱρέσεων ἐντὸς τῶν κόλπων τῆς Ἐκκλησίας.
11. Ἀναγνώρισε στὰ μέλη τοῦ Προτεσταντικοῦ λεγομένου Παγκοσμίου Συμβουλίου Ἐκκλησιῶν κανονικὴ ἱερωσύνη, μυστήρια καὶ ἀποστολικὴ διαδοχὴ, καθὼς καὶ τὰ αἰρετικὰ καὶ ἀντορθόδοξα κείμενά του.
12. Παραγκωνίσθηκε καὶ ἀγνοήθηκε ὁ ρόλος τοῦ Μοναχισμοῦ καὶ ἰδιαίτερα ἡ στάση τῶν Ἁγιορειτῶν ἔναντι τοῦ Παπισμοῦ καὶ τοῦ Οἰκουμενισμοῦ.

Τὸ κύριο ἔργο μιᾶς Ὁρθοδόξου Συνόδου εἶναι, ὡς γνωστόν, ἡ ἀντιμετώπιση τῶν ἀναφυομένων αἱρέσεων ἐντὸς τῶν κόλπων τῆς Ἐκκλησίας. Σὲ αὐτὴν τὴν Σύνοδο ἔγινε ἀκριβῶς τὸ ἀντίθετο. Διότι, ὅπως φαίνεται ἀπὸ τὰ δημοσιευμένα πλέον ψηφισθέντα κείμενα - καὶ ἰδίως ἀπὸ τὸ κείμενο πού θὰ ἀναλύσουμε «*Σχέσεις τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας πρὸς τὸν χριστιανικὸ κόσμον*»² - υἰοθετεῖ, θεσμοθετεῖ, νομιμοποιεῖ καὶ ἐπισημοποιεῖ μὲ «πανορθόδοξο συνοδικὴ ἀπόφαση» τὴν παναίρεση τοῦ συγκρητιστικοῦ διαχριστιανικοῦ καὶ διαθρησκειακοῦ Οἰκουμενισμοῦ, ὡς ἐπίσημη καὶ νόμιμη γραμμὴ καὶ διδασκαλία τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἀναγνωρίζοντας ἐκκλησιαστικότητα, ἀποστολικὴ διαδοχὴ, ἱερωσύνη, Χάρη καὶ μυστήρια στοὺς αἰρετικούς παπικούς, Προτεστάντες καὶ Μονοφυσίτες καὶ υἰοθετώντας τὶς κακὸδοξες,

² Τὸ ὑπὸ τῆς Ε΄ Προσυνοδικῆς Πανορθόδοξου Διασκέψεως (Σαμπεζύ-Γενεύη, 10-17 Ὀκτωβρίου 2015) ἐγκριθὲν σχέδιο κειμένου τῆς Ἁγίας καὶ Μεγάλης Συνόδου τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας μὲ θέμα: «*Ἀπόφασις ἰσχύσεως τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας πρὸς τὸν χριστιανικὸν κόσμον*», δημοσιεύθηκε, συμφώνως πρὸς τὰς ἀποφάσεις τῆς Συνάξεως τῶν Προκαθημένων τῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, πού πραγματοποιήθηκε στὸ Σαμπεζύ τῆς Γενεύης ἀπὸ 21 ἕως 28 Ἰανουαρίου 2016, στὶς 28-1-2016 στὴν ἠλεκτρονικὴ διεύθυνση : <http://www.romfea.gr/diafora/6177-apofasis-sxeseis-tis-orthodoxou-ekklisias-pros-ton-xristianiko-kosmo>

πλανεμένες, αίρετικές και οικουμενιστικές θεωρίες περί «βαπτισματικής θεολογίας», «εὐχαριστιακῆς ἐκκλησιολογίας» καὶ «Διηρημένης Ἐκκλησίας», ἐνῶ παράλληλα ἐπικυρώνει τὴν παραμονὴ τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας στοὺς ἀτέρμονους, ἀντιπατερικούς καὶ ἀτελέσφορους σύγχρονους θεολογικούς διαλόγους καὶ στὸ πανπροτεσταντικὸ Παγκόσμιο Συμβούλιο «Ἐκκλησιῶν» ἢ καλύτερα αἱρέσεων καὶ πλανῶν. Τὸ ἐξόχως προβληματικὸ κείμενο τῆς Συνόδου, ποὺ κατοχυρώνει τὰ ἀνωτέρω, εἶναι τὸ 5^ο ἔχοντας τὴν ὀνομασία «Σχέσεις τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας πρὸς τὸν λοιπὸν Χριστιανικὸν κόσμον», πρᾶγμα ποὺ ἀπὸ μόνη τὴν ὀνομασία του ἀποτελεῖ διαστροφή τῆς ἀληθείας. Καὶ αὐτὸ γιατί δὲν μπορούμε νὰ ὀνομάζουμε πλέον «Χριστιανικὸ κόσμος» τοὺς κάθε λογῆς αίρετικούς, συμφώνως μὲ τὰ λεχθέντα τοῦ Ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Παλαμᾶ, πῶς τὸ δεύτερο εἶδος ἀθεΐας εἶναι ἡ αἵρεση. Καὶ πολὺ σωστὰ, διότι ὁ «Χριστὸς» ποὺ λατρεύουν δὲν σώζει καὶ δὲν ἔχει καμμία σχέση μὲ Τὸν δικό μας, ὁ ὁποῖος μᾶς λύτρωσε ἀπὸ τὴν ἁμαρτία καὶ μὲ τὴν σταυρική Του θυσία μᾶς ἄνοιξε τὶς πύλες τοῦ παραδείσου.

Αὐτὰ μᾶς διδάσκουν οἱ Ἅγιοι Πατέρες μας. Ἀπὸ τοὺς παλαιότερους μεγάλους φωστῆρες τῆς Ἐκκλησίας παρέλαβαν καὶ οἱ νεώτεροι Ἅγιοι, Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς καὶ Μᾶρκος Ἐφέσου ὁ Εὐγενικός. Ὁ πλοῦτος τῆς Θεολογίας τους εἶναι ὁ πλοῦτος τῆς ἐν Χριστῷ ζωῆς τους, ποὺ εἶναι ὁ πλοῦτος τῆς Μιᾶς, Ἁγίας, Καθολικῆς, Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας τοῦ Θεοῦ. Ζωὴ καὶ θάνατος, ἀλήθεια καὶ ψεῦδος, δὲν μπορούν νὰ συνυπάρξουν.

Μέτοχοι τῆς ἀκηράτου ζωῆς, ὁ Ἅγιος Γρηγόριος, ὁ ἀσκητὴς τοῦ Ἄθω καὶ Ἀρχιερεὺς τῆς Θεσσαλονίκης καὶ ὁ Ἅγιος Μᾶρκος, ὁ μοναχὸς πρῶτα καὶ Πρόεδρος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἐφέσου ἔπειτα, δὲν μπορούν νὰ συνυπάρξουν μὲ τὸν θάνατο τῆς αίρετικῆς πλάνης. Ζοῦν ὀρθόδοξα, δηλαδὴ ἐν χάριτι καὶ θεανθρώπινα καὶ κηρύττουν ὀρθόδοξα, δηλαδὴ ἄκτιστο τὴν χάρι τοῦ Θεοῦ καὶ τὸν Θεάνθρωπο Κύριο Ἰησοῦ Χριστό, κέντρο μοναδικὸ τῆς σωτηρίας καὶ τῆς Ἐκκλησίας. Ὅταν οἱ ἄλλοι δὲν ἀνησυχοῦν, ἢ συμμαχοῦν μὲ τὶς λατινικὲς κακοδοξίες, αὐτοὶ ἀγρυπνοῦν καὶ μάχονται νὰ μὴ παύσῃ ὁ λόγος τοῦ Σταυροῦ νὰ εἶναι σκάνδαλο καὶ μωρία: «ἐπειδὴ καὶ Ἰουδαῖοι σημεῖον αἰτοῦσι καὶ Ἕλληνες σοφίαν ζητοῦσιν, ἡμεῖς δὲ κηρύσσομεν Χριστὸν ἐσταυρωμένον, Ἰουδαίοις μὲν σκάνδαλον, Ἕλλησι δὲ μωρίαν, αὐτοῖς δὲ τοῖς κλητοῖς, Ἰουδαίοις τε καὶ Ἕλλησι, Χριστὸν Θεοῦ δύναμιν καὶ Θεοῦ σοφίαν.....³»

Οἱ ἀγῶνες τῶν Ἁγίων Πατέρων μας κατὰ τοῦ παπισμοῦ καὶ ἐν γένει τῶν αίρέσεων, δὲν εἶναι ἀγῶνες μιᾶς ἰδεολογίας ἐναντίον ἄλλης ἰδεολογίας, ἢ μιᾶς ἐρμηνείας τοῦ Χριστιανισμοῦ ἐναντίον ἄλλης ἐρμηνείας τοῦ Χριστιανισμοῦ. Εἶναι ἀγῶνες τῆς πίστεως «τῆς ἅπαξ παραδοθείσης τοῖς ἁγίοις⁴» πρὸς τὴν συγκεκριμένη ἀθεΐα τοῦ λατινικοῦ ὀρθολογισμοῦ. Στὸν ἀγῶνα αὐτὸ οἱ Ἅγιοι Πατέρες μας, ἔδωσαν τὴν ζωὴν τους γιατί ἐγνώριζαν ὅτι ὅλη ἡ εὐαγγελικὴ πίστις καὶ μαζὶ μ' αὐτὴν ἡ σωτηρία τοῦ ἀνθρώπου διακυβεύεται. Ὁ ἀγῶνας τους γινόταν χάριν τοῦ Θεοῦ (τῆς ἀληθείας περὶ Θεοῦ) καὶ συγχρόνως χάριν τοῦ ἀνθρώπου (τῆς δυνατότητος τῆς σωτηρίας καὶ τῆς θεώσεώς του)⁵. Ἐπανελάβαν μὲ τὴν ἰδική τους γλῶσσα

³ Α' Κορ. α' 22-24

⁴ Ἰουδ. 3

⁵ Ἀρχ. Γεωργίου Καψάνη, ἀπόσπασμα ἀπὸ τὸν λόγο εἰς τὴν Κυριακὴ τῆς Ὁρθοδοξίας, 1981.

τὸν τολμηρὸ λόγον τοῦ Ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου πρὸς τὸ Ἅγιον Πνεῦμα, ὅταν οἱ πνευματομάχοι ἤρνούντο τὴν θεότητά Του: «εἰ μὴ Θεὸς τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον, θεωθήτω πρῶτον καὶ οὕτω θεούτω μὲ τὸν ὁμότιμον.⁶»

Τὸ 5^ο κείμενο τῆς ψευδοσυνόδου τοῦ Κολυμπαρίου ἐξόχως ἀπηχεῖ εἰς βάθος τὴν οἰκουμενιστικὴ - αίρετικὴ θεολογία καὶ ἐκκλησιολογία, πού χάριτι θεία θά προσπαθήσουμε ἐν συντομία νὰ καταδείξουμε, ἔτσι ὥστε καὶ ὁ κάθε ὀρθόδοξος νὰ μπορεῖ νὰ καταλάβει τὸ μέγεθος τῆς βλασημίας πού ἔφθασαν οἱ ἀρχιερεῖς νὰ δέχονται αὐτὴν ὡς Ὁρθόδοξη.

Τὸ κείμενο λοιπὸν ἔχει ὡς ἐξῆς:

1. Ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία, οὐσα ἢ Μία, Ἁγία, Καθολικὴ καὶ Ἀποστολικὴ Ἐκκλησία, ἐν τῇ βαθείᾳ ἐκκλησιαστικῇ αὐτοσυνειδησίᾳ αὐτῆς πιστεύει ἀκραδάντως ὅτι κατέχει κυρίαν θέσιν εἰς τὴν ὑπόθεσιν τῆς προωθήσεως τῆς χριστιανικῆς ἐνότητος ἐντὸς τοῦ συγχρόνου κόσμου.

Ἀπὸ τίς πρῶτες γραμμὲς τοῦ κειμένου βλέπουμε τὴν αίρετικὴ πλέον γραμμὴ τοῦ αίρεσιάρχου Πατριάρχου Βαρθολομαίου νὰ επικρατεῖ καὶ νὰ δεσπόζει. Ἐνῶ ὁμολογεῖται ὅτι ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία, οὐσα ἢ Μία, Ἁγία, Καθολικὴ καὶ Ἀποστολικὴ Ἐκκλησία, παρ' ὅλα αὐτὰ μὲ τὸ νὰ συνεχίζει λέγοντας πῶς κατέχει κυρίαν θέσιν εἰς τὴν ὑπόθεσιν τῆς προωθήσεως τῆς χριστιανικῆς ἐνότητος ἐντὸς τοῦ συγχρόνου κόσμου, ἐννοεῖ ἀπροκάλυπτα πλέον πῶς ἡ ἐνότης τῆς Ἐκκλησίας ἔχει ἀπολεσθεῖ, πρᾶγμα ἀπαράδεκτον καὶ κακόδοξον διότι ἡ ἐνότης δὲν χάνεται, ἀλλὰ οἱ αίρετικοὶ ἀποκόβονται ἀπὸ τὸ σῶμα τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἡ Ἐκκλησία τοὺς καλεῖ στὴν ἐπανένταξη αὐτῶν στὸ ἅγιον σῶμα τῆς. Βλέπουμε ἐδῶ νὰ κυριαρχοῦν τὰ κακόδοξα κείμενα τοῦ Π.Σ.Ε. ὅπου θέλουν ὅλες τίς αίρέσεις νὰ θεωροῦνται ἐνεργὰ μέλη τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, μὲ ἔγκυρα καὶ ἀγιαστικὰ μυστήρια, συμπεριλαμβανομένης καὶ τῆς Ὁρθοδόξου Καθολικῆς Ἐκκλησίας μας καὶ τὸ μόνο πού νὰ ἀπομένει, νὰ εἶναι ἡ ἐνότης ἐν τῇ πράξει, δηλαδὴ κατ' αὐτοὺς τὸ κοινὸ ποτήριον. Πρᾶγμα αίρετικὸ, ἀντιπατερικὸ καὶ ἀβάσιμο, διότι κατὰ τοὺς Ἁγίους Πατέρες καὶ μόνον ἡ συμπροσευχὴ ἀρκεῖ γιὰ νὰ δηλώσει τὴν ταύτιση τῆς πίστεώς μας μὲ αὐτοὺς πού συμπροσευχομάστε. Γι' αὐτὸ ἐξ' ἄλλου ΟΛΟΙ οἱ Κανόνες ὁμιλοῦν γιὰ διακοπὴ κοινωνίας ὅταν ὑπάρχει συμπροσευχὴ μὲ αίρετικούς, διότι αὐτὸ σημαίνει ἀριστοῖ κοινὴ πίστη μεταξὺ τῶν συμπροσευχομένων. Συμπέρασμα λοιπὸν εἶναι πῶς τὸ κείμενο εἶναι ἀντορθόδοξο ἀπὸ τίς πρῶτες του γραμμὲς, διότι ἀποδέχεται τὴν αίρετικὴ βαπτισματικὴ θεωρία καὶ θεωρία τῶν κλάδων. Γιὰ νὰ ἦταν τὸ κείμενο Ὁρθόδοξο θά ἔπρεπε νὰ ζητᾶ τὴν ἐπανένταξη τῶν αίρετικῶν στοὺς κόλπους τῆς Ἐκκλησίας καὶ ὄχι τὴν προώθηση μιᾶς Χριστιανικῆς ἐνότητος πού ἤδη ὑπάρχει ἐντὸς τῆς ἀληθινῆς Ἐκκλησίας, δηλαδὴ τῆς Ὁρθοδόξου.

2. Ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία θεμελιεῖ τὴν ἐνότητα τῆς Ἐκκλησίας ἐπὶ τοῦ γεγονότος τῆς ἰδρύσεως αὐτῆς ὑπὸ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ ἐπὶ τῆς κοινωνίας ἐν τῇ Ἁγίᾳ Τριάδι καὶ τοῖς μυστηρίοις. Ἡ ἐνότης αὕτη ἐκφράζεται διὰ τῆς ἀποστολικῆς διαδοχῆς καὶ τῆς πατερικῆς παραδόσεως καὶ βιοῦται μέχρι σήμερον ἐν αὐτῇ.

Ὅπως εἶπαμε καὶ παραπάνω, τὰ κείμενα τῆς Συνόδου ἀπηχοῦν τὴν αίρετικὴ ἐκκλησιολογία τοῦ λεγομένου «Παγκοσμίου Συμβουλίου τῶν Ἐκκλησιῶν» ἢ ὅποια εἶναι ἡ ἐνότης, ὄχι ἐν τῇ πίστει πού διδάσκουν οἱ Ἅγιοι Πατέρες, ἀλλὰ ἐν τῇ Θεῖᾳ Εὐχαριστίᾳ, πού φυσικὰ προϋστάμενος αὐτῆς καὶ προεξάρχων εἶναι ὁ Ἐπίσκοπος ὁ ὅποιος, κατὰ τὴν

⁶ Ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου, P.G.36.252.C

ἐκκλησιολογία τῶν οἰκουμενιστῶν, εἶναι αὐτὸς ποὺ ἐκφράζει τὴν ἐνότητα διὰ τῆς ἀποστολικῆς διαδοχῆς του καὶ ὄχι διὰ τῆς πίστεώς του. Μὲ αὐτὴν φυσικὰ τὴν ἐννοια τῆς ἐνότητος, μέσω τῆς ἀποστολικῆς διαδοχῆς, μποροῦν οἱ οἰκουμενιστὲς νὰ ἰσχυρίζονται πὼς καὶ οἱ παπικοὶ ἔχουν κανονικὴ ἱερωσύνη, διότι οὐδέποτε «ἀπεκόπηκαν» ἀπὸ τὴν διαδοχὴ τῶν χειροτονιῶν ἀπὸ τὸν πάπα. Καὶ τοὺς ἀνταπαντᾶμε πὼς ὁ πάπας ἀπεκόπηκε ἀπὸ τὴν πίστη, καὶ διὰ αὐτὸν τὸν λόγο καὶ φυσικὰ ἀπὸ τὶς καταδικαστικὲς ἀποφάσεις δεκάδων ὀρθοδόξων Συνόδων, δὲν ἔχουν πλέον ἀποστολικὴ διαδοχὴ, λόγω τῆς πίστεως καὶ ὄχι λόγω τῶν χειροτονιῶν. Ἐξάλλου, ἐμεῖς γνωρίζουμε πὼς ἡ Ἐκκλησία τῶν σωζομένων ἀποτελεῖται μόνο ἀπὸ: «τὸ ἄθροισμα τῶν Αγίων τὸ ἐξ ὀρθῆς πίστεως καὶ πολιτείας ἀρίστης συγκεκριημένον»⁷ κατὰ τὸν Ἅγιο Ἰσίδωρο Πηλουσιώτη.

Ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ βρίσκεται μόνο ἐκεῖ ποὺ ὑπάρχει ἡ Ἀλήθεια. «Δὲν ἀνήκουν στὴν ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ ὅσοι δὲν βρίσκονται στὴν ἀλήθεια» κατὰ τὸν ἅγιο Γρηγόριο Παλαμᾶ.⁸

Ἔχουμε ἀνάγκη, ὅμως, περαιτέρω πατερικῶν ἀναφορῶν, γιὰ νὰ δοῦμε τί λένε οἱ Ἅγιοι Θεοφόροι Πατέρες ὅτι εἶναι ἡ Ἐκκλησία καὶ πόσο φανερὴ εἶναι ἡ ἀντίθεσή τους μὲ ὅσα αἰρετικὰ δογματίζει ἡ ψευδοσύνοδος τοῦ Κολυμπαρίου.

Ὁ Μ. Βασίλειος ἀκολουθεῖ τὴν περιγραφικὴ εἰκόνα ποὺ ἔδωσε ὁ Ἀπόστολος Παῦλος γιὰ τὴν Ἐκκλησία ὡς «σῶμα Χριστοῦ». «Ἐκκλησία σῶμα ἐστὶ τοῦ Κυρίου καὶ Αὐτὸς κεφαλὴ τῆς Ἐκκλησίας.....μέλη δὲ τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ οἱ καθεὶς τῶν πεπιστευκότων ἐσμέν».⁹

Τὸ σῶμα τοῦ ζώντος Χριστοῦ εἶναι ἡ Ἐκκλησία «πάντες οἱ ἐν μιᾷ ἐλπίδι τῆς κλήσεως προσληφθέντες, ἐν σῶμα ἐσμέν, κεφαλὴν ἔχοντες τὸν Χριστὸν ὁ δὲ καθεὶς ἀλλήλων μέλη».

«Ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, σῶμα ἑαυτοῦ κατεδεξάμενος ὀνομάσαι τὴν πᾶσαν τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησίαν καὶ τοὺς καθ' ἓνα ἡμῶν ἀλλήλων ἀποδείξας μέλη, ἔδωκε καὶ ἡμῖν πᾶσι πρὸς πάντας ἔχειν οἰκειῶς, κατὰ τὴν τῶν μελῶν συμφωνίαν».¹⁰

Τονίζει τὴν ἐνότητα τοῦ σώματος τῆς Ἐκκλησίας καὶ καταδικάζει τὶς αἰρέσεις καὶ τὰ σχίσματα καὶ ἀναγνωρίζει τὴν αὐθεντία καὶ τὸ ἔργο τῆς Ἐκκλησίας: «τοὺς τὴν ἀποστολικὴν ὁμολογοῦντες πίστιν, ἃ παρεπενόησαν σχίσματα διαλύσαντας, ὑποταγῆναι τοῦ λοιποῦ τῇ αὐθεντίᾳ τῆς Ἐκκλησίας· ἵνα ἄρτιον γένηται τὸ σῶμα τοῦ Χριστοῦ, πᾶσιν τοῖς μέλεσιν εἰς ὀλοκληρίαν ἐπανελθόν».¹¹

Συνιστᾶ τὴν ἀπομάκρυνση τῶν ἀποδεδειγμένων ἀναξίων ἐπισκόπων: «ἐπικαθαρίσατε τὴν Ἐκκλησίαν, τοὺς ἀναξίους αὐτῆς ἀπελάσαντες· καὶ τοῦ λοιποῦ ἐξετάζετε τοὺς ἀξίους καὶ

⁷ Ἅγιος Ἰσίδωρος ὁ Πηλουσιώτης, P.G. 78,685A.

⁸ Ἅγ. Γρηγορίου Παλαμᾶ, «Ἄπαντα», Β', σ. 627.

⁹ Ἅγίου Βασιλείου τοῦ μεγάλου, ἐρμηνεῖα εἰς Ψαλμ. 34, 5, PG 29, 397.

¹⁰ Ὁπ. ἀν. ἐπιστολὴ πρὸς Ἰταλούς καὶ Γάλλους ἐπισκόπους 1, PG 32

¹¹ Ὁπ. ἀν. ἐπιστολὴ πρὸς Ἰταλούς καὶ Γάλλους 2, PG 32, 484

παραδέχεσθε».¹²

Ἡ ἐνότητα αὐτὴ ἐκφράζεται ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία, μέσω τῆς εὐχῆς τῆς ἀναφορᾶς τῆς Θείας Λειτουργίας τοῦ Μεγάλου Βασιλείου: «Ἡμᾶς δὲ πάντας, τοὺς ἐκ τοῦ ἐνὸς ἄρτου καὶ τοῦ ποτηρίου μετέχοντας, ἐνώσαις ἀλλήλοις εἰς ἐνὸς Πνεύματος Ἁγίου κοινωνίαν καὶ μηδένα ἡμῶν εἰς κρίμα ἢ εἰς κατάκριμα ποιήσαις μετασχεῖν τοῦ Ἁγίου Σώματος καὶ Αἵματος τοῦ Χριστοῦ σου· ἀλλ' ἵνα εὖρωμεν ἔλεον καὶ χάριν μετὰ πάντων τῶν Ἁγίων, τῶν ἀπ' αἰῶνος σοι εὐαρεστησάντων, προπατόρων, πατέρων, πατριαρχῶν, προφητῶν, ἀποστόλων, κηρῶν, εὐαγγελιστῶν, μαρτύρων, ὁμολογητῶν, διδασκάλων καὶ παντὸς πνεύματος δικαίου ἐν πίστει τετελειωμένου».¹³

Ἡ Ἐκκλησία ὡς σῶμα Χριστοῦ ὑφίσταται καὶ συντηρεῖται ἀπὸ τῆς θείας κεφαλῆς, «ὅτι γὰρ ὁ Χριστὸς κεφαλὴ τῆς Ἐκκλησίας»¹⁴ καὶ μεταδίδεται ἡ θεία χάρις καὶ ἡ δωρεὰ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος σὲ ὅλα τὰ μέλη τῆς¹⁵, μόνο οἱ εὐσεβεῖς πιστοὶ θὰ ἀξιωθοῦν νὰ μετάσχουν τοῦ οὐράνιου τμήματός τῆς ὡς ἅγιοι καὶ ἄγγελοι: «οὐ γὰρ ἐγγράφεται ἀσεβοῦς ὄνομα ἐν βίβλῳ ζώντων, οὐδὲ ἀριθμεῖται μετὰ τῆς Ἐκκλησίας τῶν πρωτοτόκων τῶν ἀριθμουμένων ἐν οὐρανοῖς, ἀλλὰ τῆ γῆ αὐτῶν ἐναπομενεῖ τὰ ὀνόματα».¹⁶

Καταδικάζει τὸ διαχωρισμὸ κλήρου καὶ λαοῦ, δηλαδή τὴ δυτικὴ κληρικοκρατία, ἢ λαϊκοκρατία.

Υποστηρίζει τὴν ἐνότητα καὶ τὴν ἀγάπη μετὰ τῶν κληρικῶν καὶ τῶν λαϊκῶν ὡς μέλη ἐνὸς σώματος, μὲ τὸ «ἀντέχεσθαι ἀλλήλων»¹⁷ καὶ τὴν ὑποταγὴ τοῦ κλήρου καὶ τοῦ λαοῦ στίς ἐντολές τοῦ Θεοῦ, μὲ ζητούμενο τὴν ἀκριβῆ τήρηση τῶν Ἱερῶν Κανόνων μὲ σκοπὸ τὴν ἐκκλησιαστικὴν εὐταξία, πού κλονίζεται μὲ τὴν ἐμφάνιση τῶν αἰρέσεων, «οὐ μὴν πρὸ γε τῆς ἀληθείας τιμητέα ἡμῖν ἢ ἀσφάλεια» (Σαφῆς ἀναφορὰ στὸ πνευματικὸ ἔργο τοῦ Ἐπισκόπου).

Ἀποστολικὴ διαδοχὴ καὶ ἡ Ἀποστολικὴ Παράδοση εἶναι ἄρρηκτα δεμένες ἀφοῦ ἡ ἀποστολικὴ διδασκαλία εἶναι ὁ θεμέλιος λίθος τῆς ἀποστολικῆς διαδοχῆς «ἡ Ἐκκλησία ὠκοδομεῖται ἐπὶ τῷ θεμελίῳ τῶν Ἀποστόλων καὶ προφητῶν».¹⁸

Ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος μᾶς λέγει: Ἡ ὀρθότητα στὴν πίστη εἶναι ἀδιάρρηκτα συνδεμένη μὲ τὴν ἐνότητα στὴν Ἐκκλησία καὶ τὸ σχίσμα ἀναπόφευκτη συνέπεια τῆς αἰρέσεως, εἶναι παραφθορὰ τῆς πίστεως. Γιὰ τὸ λόγο αὐτὸ ὄχι μόνο οἱ αἰρέσεις, ἀλλὰ

¹² Ὁπ. ἀν. ἐπιστολὴ Χωρεπισκόποις, PG 32, 401

¹³ Μεγάλου Βασιλείου, Θεία Λειτουργία, Εὐχή τῆς Ἀναφορᾶς

¹⁴ Ὁπ. ἀν. περὶ Ἁγίου Πνεύματος 5, 9, PG 32, 84

¹⁵ Ὁπ. ἀν. πρὸς Ἐφεσ. 1, 22

¹⁶ Ὁπ. ἀν. ἐρμηνεία εἰς Ψαλμ. 48, 7, PG 29, 448

¹⁷ Ὁπ. ἀν. ἐπιστολὴ πρὸς Χαλκιδέας, PG 32, 820

¹⁸ Ὁπ. ἀν. ἐρμηνεία εἰς Ἡσαΐαν 2, 66, PG 30, 233

«τραύματά ἐστι καὶ τὰ ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ σχίσματα», γεγονός πού σημαίνει ὅτι ἡ ἐκκλησιαστική διάσπαση ὡς συνέπεια τοῦ σχίσματος «οὐκ ἔλαττόν ἐστι κακόν» «τοῦ εἰς αἵρεσιν ἐμπεσεῖν τὸ τὴν Ἐκκλησίαν σχίσαι οὐκ ἔλαττόν ἐστι κακόν».¹⁹

Ὅλα τὰ παραπάνω ἔρχονται σὲ πλήρη ἀντίθεση ὡς πρὸς τὸ τί ἐδογματίσαν εἰς τὴν ψευδοσύνοδο τοῦ Κολυμπαρίου, πράγμα που μᾶς παραπέμπει εἰς τὴν αἰρετική διδασκαλία τοῦ Ἰωάννου Ζηζιούλα, ὅπου ἀναφέρει τὰ ἑξῆς: «Ὅποιος δὲν μνημονεύει τὸν Ἐπίσκοπό του τὴν ὥρα τῆς Εὐχαριστίας ἀποκόπτει τὸν ἑαυτό του ἀπὸ τὸν κατάλογο τῶν ζώντων. Γι'αὐτὸ καὶ Εὐχαριστία πού δὲν τελεῖται στὸ ὄνομα τοῦ οἰκείου Ἐπισκόπου ἢ τοῦ κατὰ παραχώρησή του, προεξάρχοντος Ἐπισκόπου εἶναι **χωρὶς σωστικῆ σημασία** γι'αὐτοὺς πού τὴν τελοῦν». Ἐγγύηση, ἐπομένως, δὲν εἶναι ὁ Χριστὸς καὶ ἡ πίστη τοῦ λειτουργοῦ ἱερέως, τοῦ πιστοῦ λαοῦ καὶ φυσικὰ τοῦ Ἐπισκόπου, ἀλλὰ τὸ μνημόσυνο τοῦ ὀνόματος τοῦ Ἐπισκόπου.

Τελικῶς, ἡ Ζηζιούλεια κακοδοξία μᾶς διδάσκει ὅτι: «δὲν μπορούμε νὰ προσευχόμεθα ἀπευθείας στὸν Χριστό, ἀλλὰ πρέπει νὰ παρεμβάλλεται ἡ εἰκόνα Του, ὁ Ἐπίσκοπος²⁰ (!)»

Πέραν τοῦ ἀθεολογήτου καὶ ἀντορθοδόξου, ὅτι δῆθεν προσευχόμεσθε **διὰ** τοῦ Ἐπισκόπου, ὀδηγοῦμαστε στὴν ἐπὶ πλέον διατύπωση θέσεων ὅπως: «στὴν εἰκόνα ὑπάρχει προσωπικὰ τὸ πρωτότυπο γι'αὐτὸ καὶ ἡ προσκύνησίς της «ἐπὶ τὸ πρωτότυπον διαβαίνει» κατὰ τὴν γνωστὴν φράσιν τοῦ Μ. Βασιλείου.²¹

Ἴδου τὸ μέγεθος τοῦ δαιμονικοῦ παροξυσμοῦ τοῦ Ζηζιούλα: ὅπως ὁ Πάπας εἶναι ἀντιπρόσωπος τοῦ Χριστοῦ ἐπὶ τῆς γῆς καὶ τελικῶς Θεὸς ἐπὶ τῆς γῆς, ἔτσι πλέον καὶ γιὰ ἐμᾶς τοὺς ὀρθοδόξους ἀπαιτεῖται πλέον ἡ λατρευτικὴ προσκύνησις τοῦ Ἐπισκόπου, ἀνεξαρτήτως τοῦ τί πιστεύει ἢ τί κάνει, ἀφοῦ εἶναι «εἰκὼν Χριστοῦ», ἔνεκα τῆς χειροτονίας του καὶ ὄχι τῆς πίστεώς του.

Τί λένε ὁμως οἱ Ἅγιοι Πατέρες γιὰ τὸ θέμα τῆς πίστεως;

Ἅγιος Μάρκος: «Ἄπαντες οἱ τῆς Ἐκκλησίας διδάσκαλοι, πᾶσαι Σύνοδοι, πᾶσαι θεῖαι Γραφαί, φεύγειν τοὺς ἐτερόφρονas παραινοῦσι καὶ τῆς αὐτῶν κοινωνίας δίστασθαι».²²

Ἅγιος Κύριλλος Ἀλεξανδρείας: «ἀπομακρύνσου ἀπὸ αὐτὸν (τὸν αἰρετικὸ καὶ ἐν γένει τοὺς αἰρετικούς) καὶ βάλλον μαζί με τὸν διάβολο, ἢ καλύτερα καὶ ἀπὸ τὸν διάβολο πιὸ κάτω».²³

Ἅγιος Μάξιμος Ὁμολογητής: «ὁ τοὺς ψευδαποστόλους, καὶ ψευδοπροφήτας καὶ ψευδοδιδασκάλους δεχόμενος, τὸν διάβολον δέχεται»²⁴.

¹⁹ Ἅγ. Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου ὁμιλία εἰς τὴν πρὸς Ἐφεσίους, PG 62, 87.

²⁰ Ἰωάννου Ζηζιούλα, *Εὐχαριστίας Ἐξεμπλᾶριον*, 2006, σελ. 81.

²¹ Ἰωάννου Ζηζιούλα, *Εὐχαριστίας Ἐξεμπλᾶριον*, 2006, σελ. 83.

²² Ἅγ. Μᾶρκος P.G.160, 105 C

²³ PG 48, 765

²⁴ Μαξίμου Ὁμολογητοῦ, *Περὶ τῶν πρᾶχθέντων ἐν τῇ πρώτῃ αὐτοῦ ἐξορία*, παρ. Γ', P.G. 90, 144D – 145A.

Μὲ βάση τὰ ἀνωτέρω, ποία λογική ἔχει ἡ συμμετοχή τῆς Ὁρθόδοξου Καθολικῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ σ' ἓνα Σῶμα πού ἀπαρτίζεται ἀπὸ τοὺς Μονοφυσίτες Ἀντιχαλκηδόνιους καὶ τὴν πανσπερμία τῶν προτεσταντικῶν Παραφυάδων; Δὲν εἶναι ἡ πίστις ὅλων αὐτῶν κατεγνωσμένη ὡς αἵρεσις ἀπὸ τὶς Οἰκουμενικὲς Συνόδους; Ἐπομένως οἱ Ἀντιχαλκηδόνιοι εἶναι κατεγνωσμένοι ἀπὸ τὶς Δ', Ε' καὶ ΣΤ' Ἅγιες Οἰκουμενικὲς Συνόδους, ὡς Μονοφυσίτες, Μονοθελητές καὶ Μονοενεργῆτες. Ὅσον ἀφορᾷ στὶς Προτεσταντικὲς παραφυάδες τοῦ Π.Σ.Ε. δὲν εἶναι Εἰκονομάχοι; Δὲν ἀρνοῦνται τὸ ἀειπάρθενον τῆς Θεοτόκου; Δὲν ἀρνοῦνται τὰ Μυστήρια τῆς Ἐκκλησίας καὶ τὴν οὐσιαστικὴ μεταβολὴ τοῦ ἄρτου καὶ τοῦ οἴνου σὲ Σῶμα καὶ Αἷμα Χριστοῦ; Μερικοὶ ἀπὸ αὐτοὺς δὲν ἀρνοῦνται καὶ αὐτὴν τὴν ἀνάστασι τῶν Κυρίου; Ἐπομένως, αὐτὲς οἱ κακοδοξίες τοὺς δὲν εἶναι κατεγνωσμένες ἀπὸ τὶς Οἰκουμενικὲς Συνόδους καὶ εἰδικώτερα ἀπὸ τὴν Γ' καὶ τὴν Ζ'; Συνεπῶς, πῶς σὲ ἓνα Πανορθόδοξο κείμενο παρεισφύουν σχέσεις μὲ κατεγνωσμένους ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία αἵρετικούς;

Βασικὴ ἰδέα τοῦ Οἰκουμενισμοῦ εἶναι ὅτι ὁ Χριστιανισμὸς γενικὰ καὶ ἡ Ὁρθοδοξία εἰδικά, εἶναι «λειψὴ ἀλήθεια» γιὰ νὰ φθάσουμε στὸ βλάσφημο ὅτι «ὅλες οἱ θρησκείες εἶναι ὁδοὶ σωτηρίας».²⁵

Ἴσως ἐδῶ πρέπει νὰ ἐπαναλάβουμε ὅ,τι οἱ Πατέρες ἐθέσπισαν, «*ὅλοις τοῖς αἵρετικοῖς ἀνάθεμα*»²⁶ καὶ ὅτι «*αὐτὸς πού δὲν πείθεται εἰς τὸν Χριστὸν δὲν θὰ δεῖ Ζωὴ ἀλλὰ τὴν ὀργὴ τοῦ Θεοῦ*». (Ἰω. γ'36)

Πρέπει νὰ γνωρίζουμε πῶς, «*ὡς ξένους Θεοῦ καὶ ἐχθροὺς νοήσομεν ὅσους ἢ ἀβάπτιστους, ἢ κακόπιστους ὀρώμεν ὑπάρχοντας*» διευκρίνιζε αἰῶνες πρὶν ὁ Ἁγ. Ἰωάννης ὁ Σιναΐτης.²⁷

Ἐξάλλου, ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος μᾶς ἔλεγε πῶς, «*Ὁ τοῖς ἐχθροῖς τοῦ βασιλέως Χριστοῦ συμφιλιάζων* (αὐτὸς πού γίνεται φίλος μὲ τοὺς ἐχθροὺς τοῦ βασιλιᾶ Χριστοῦ), *οὐ δύναται τοῦ βασιλέως Χριστοῦ φίλος εἶναι, ἀλλὰ οὐδὲ ζωῆς ἀξιούται, ἀλλὰ σὺν τοῖς ἐχθροῖς ἀπολείται*».²⁸

Καὶ ὁ Ἁγ. Νικόδημος συμπληρώνει: «*Μιμηταὶ τοῦ Ἰούδα εἶναι ὅσοι διὰ φόβου τῶν ἀνθρώπων ἀρνοῦνται τὰ δόγματα τῆς Πίστεως, τοὺς Ἀποστολικούς, Συνοδικούς Κανόνας καὶ τὶς Παραδόσεις τῆς Ἐκκλησίας*».²⁹

²⁵ «ΕΠΙΣΚΕΨΙΣ» ἀρ. 603, σελ. 15

²⁶ Πρακτικὰ Ζ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου

²⁷ Ἁγ. Ἰωάννου Σιναΐτου, Κλίμαξ λόγος Α

²⁸ Ἰω. Χρ. P.G.56, 256

²⁹ Ἁγ. Νικόδημος Ἑρμηνεία τῆς Θ' Ωιδῆς

Κατὰ τὸν ἱερό Χρυσόστομο: «*Λαὸς τοῦ Θεοῦ εἶναι ὅλοι ὅσοι δέχονται τὴν διδασκαλία Του*»³⁰ καὶ «*Ὅποιος θέλει νὰ σωθεῖ, πρῶτα ἀπὸ ὅλα πρέπει νὰ κρατήσῃ τὴν καθολικὴ (Ἀποστολική) πίστη.*

Ἄν κάποιος δὲν τὴν κρατήσῃ καθαρὴ καὶ ὁλόκληρη, χωρὶς ἀμφιβολία θὰ κολασθεῖ» λέει ὁ Μ. Ἀθανάσιος.³¹

Τὰ ἀνωτέρω ἔρχονται σὲ πλήρη ἀντίθεση μὲ τὸ ψηφισθὲν κείμενο ὅπου ἀναλύουμε καὶ ἔχει γίνῃ πλέον δόγμα στὴν Ἐκκλησία.

Καὶ συνεχίζει τὸ κείμενο:

Ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία ἔχει τὴν ἀποστολὴν καὶ ὑποχρέωσιν ἵνα μεταδίδῃ καὶ κηρύττῃ πᾶσαν τὴν ἐν τῇ Ἁγίᾳ Γραφῇ καὶ τῇ Ἱερᾷ Παραδόσει ἀλήθειαν, ἣτις καὶ προσδίδει τῇ Ἐκκλησίᾳ τὸν καθολικὸν αὐτῆς χαρακτήρα. Τὸ παρὸν ἔρχεται σὲ πλήρη ἀντίθεση μὲ τὸ 4^{ον} ἄρθρο τοῦ κειμένου ὅπου μᾶς λέγει πῶς:

4. Ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία, ἀδιαλείπτως προσευχομένη «ὑπὲρ τῆς τῶν πάντων ἐνώσεως», ἐκαλλιέργει πάντοτε διάλογον μετὰ τῶν ἐξ αὐτῆς διεστῶτων, τῶν ἐγγύς καὶ τῶν μακρὰν, ἐπρωτοστάτησε μάλιστα εἰς τὴν σύγχρονον ἀναζητήσιν ὁδῶν καὶ τρόπων τῆς ἀποκαταστάσεως τῆς ἐνότητος τῶν εἰς Χριστὸν πιστευόντων, μετέσχε τῆς Οἰκουμενικῆς Κινήσεως ἀπὸ τῆς ἐμφανίσεως αὐτῆς καὶ συνετέλεσεν εἰς τὴν διαμόρφωσιν καὶ περαιτέρω ἐξέλιξιν αὐτῆς.

Ἐδῶ βλέπουμε τὴν ἰσοπέδωση καὶ τὴν πλήρη διαστροφή τοῦ χωρίου πρὸς Τίτον ἐπιστολῆν κεφ. 3, 10-11, «*αἰρετικὸν ἄνθρωπον μετὰ μίαν καὶ δευτέραν νουθεσίαν παραιτοῦ, εἰδὼς ὅτι ἐξέστραπται ὁ τοιοῦτος καὶ ἀμαρτάνει ὡν αὐτοκατάκριτος.*» Ὁ διάλογος δὲν ὑφίσταται στὴν ἀγιοπατερικὴ μας σύνολη παράδοση, ἀλλὰ ἡ νουθεσία καὶ ἡ ἐπιστροφή τῶν πλανεμένων αἰρετικῶν στὴν μίαν Ἁγίαν Καθολικὴν καὶ Ἀποστολικὴν Ἐκκλησία.

Τὸ αὐτὸ μᾶς τὸ ἐπιβεβαιώνει καὶ ὁ μέγας ἐν ὁμολογηταῖς Ὅσιος Θεόδωρος ὁ Στουδίτης, εἰς τὴν ΟΔ ἐπιστολῆν τοῦ πρὸς τὸν βασιλέα Μιχαὴλ ἐξ ὀνόματος ὄλων τῶν ἡγουμένων, ὅπου συγκεκριμένα λέγει: «*Καὶ τὸ νὰ κάνουμε συζήτηση ἀντιρρητικὴ μὲ τοὺς ἕτεροδόξους, πὸν εἶναι ἀντίθετη μὲ τὴν ἀποστολικὴ ἐντολή, δὲν ἐπιτρέπεται, ἐκτὸς καὶ ἂν πρόκειται γιὰ νουθεσία μόνο*».³²

Ὅμως καὶ κανένας ἀπὸ τοὺς Ἁγίους Πατέρες μας δὲν χρησιμοποίησε τὸν διάλογο, ἀλλὰ τὴν νουθεσία ὡς μέσο γιὰ τὴν ἐπιστροφή τῶν πλανεμένων χριστιανῶν ἀπὸ τὴν αἵρεση. Ἔχουν αὐτοὶ οἱ νεοπατέρες περισσότερη ἀγάπη ἀπὸ τοὺς Ἁγίους μας; Ἄν αὐτὸ ὑποστηρίζουν τότε ὄχι μόνον βρίσκονται στὴν ἔσχατη πλάνη, ἀλλὰ καὶ ἔχουν καταληφθεῖ ἀπὸ ἐωσφορικὸ ἐγωϊσμό, θεωρώντας τοὺς Ἁγίους κατώτερους ἀπὸ αὐτοὺς τόσο θεολογικά, ὅσο καὶ πνευματικά.

³⁰ Ἐκλογαὶ καὶ Ἀπανθίσματα Ἱ. Χρυσόστομου, λόγος ΜΕ', 36

³¹ Σύμβολον τῆς Πίστεως Ἁγίου Ἀθανασίου.

³² Φιλοκαλία τῶν νηπτικῶν καὶ ἀσκητικῶν, Θεοδώρου Στουδίτου ἐπιστολές, βιβλίον β', ἐπιστολὴ ΟΔ, ἐκδόσεις «Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς».

Και συνεχίζει:

Ἄλλωστε, ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία χάρις εἰς τὸ διακρίνον αὐτὴν οἰκουμενικὸν καὶ φιλόανθρωπον πνεῦμα, θεοκελεύστως αἰτούμενον «πάντας ἀνθρώπους σωθῆναι καὶ εἰς ἐπίγνωσιν ἀληθείας ἐλθεῖν» (Α' Τιμ. 2, 4), ἀείποτε ἠγωνίσθη ὑπὲρ ἀποκαταστάσεως τῆς χριστιανικῆς ἐνότητος.

Ἐδῶ καὶ πάλιν ἀναφέρεται περὶ τῆς ἀποκαταστάσεως τῆς χριστιανικῆς ἐνότητος ὅπου εἶδαμε παραπάνω. Ἐπ' αὐτοῦ, ὁ Καθηγητὴς κ. Δημήτριος Τσελεγγίδης σημειώνει ὅτι: «Ἐφόσον ἡ ἐνότητα τῆς Ἐκκλησίας εἶναι δεδομένη, τότε τί εἶδους ἐνότητα Ἐκκλησιῶν ἀναζητεῖται στὸ πλαίσιο τῆς Οἰκουμενικῆς Κινήσεως; ... δίνεται ἡ ἐντύπωση, ὅτι ὑπάρχει δεδομένη διαίρεση στὴν Ἐκκλησία καὶ οἱ προοπτικὲς τῶν διαλεγομένων ἀποβλέπουν στὴν διασπασθεῖσα ἐνότητα τῆς Ἐκκλησίας».

Και συνεχίζει λέγοντας: «Ἡ ἐνότητα τῆς Ἐκκλησίας, ὡς θεμελιώδης ιδιότητά της, εἶναι δεδομένη ἀπὸ τὴν ἴδια τὴν φύση τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἐκφράζει τὴν αὐτοσυνειδησία της, ἡ ὁποία διατυπώθηκε ἱστορικὰ στὸν Ὅρο - Ἀπόφαση τῆς Β' Οἰκουμενικῆς Συνόδου (381), ὁ ὁποῖος ἀπετέλεσε καὶ τὸ Σύμβολο τῆς Πίστεως τῆς Ἐκκλησίας.

Στὸ Σύμβολο τῆς Πίστεως, ὁμολογοῦμε ὅτι πιστεύουμε «εἰς Μίαν, Ἁγίαν, Καθολικὴν καὶ Ἀποστολικὴν Ἐκκλησίαν». Ἄν, ὅμως, ἡ Ἐκκλησία εἶναι «Μία» –κατὰ τὸ Σύμβολο τῆς Πίστεώς μας- τότε, δὲν μποροῦν, κατὰ κυριολεξία, νὰ ὑπάρχουν ἑτερόδοξες-αἰρετικὲς Ἐκκλησίες.

Ἡ ἐνότητα τῆς Ἐκκλησίας, ὡς ιδιότητα τοῦ ἐνὸς σώματος τῆς Ἐκκλησίας, εἶναι ἀπολύτως καὶ ἀμετακλήτως διασφαλισμένη ἀπὸ τὴν Κεφαλή της, τὸν Χριστό, διὰ τῆς συνεχοῦς παρουσίας τοῦ Ἁγίου Πνεύματος σ' αὐτὴν ἤδη ἀπὸ τὴν Πεντηκοστή.

Κατ' ἀρχὴν, πρέπει νὰ ποῦμε, ὅτι ἡ ἐνότητα τῶν ἀνθρώπων μὲ τὸν Τριαδικὸ Θεὸ καὶ μεταξὺ τους –ποὺ συνιστᾶ καὶ τὸν ὑπέρτατο βαθμὸ ἐνότητος τῶν ἀνθρώπων- εἶναι ὁ κύριος καὶ οὐσιαστικὸς σκοπὸς τῆς ὅλης Θεῆς Οἰκονομίας, ἡ ὁποία ἐκφράστηκε διὰ τῆς ἐνανθρωπήσεως τοῦ Υἱοῦ καὶ Λόγου τοῦ Θεοῦ καὶ εἰδικότερα διὰ τῆς ἐγκαθιδρύσεως τῆς Ἐκκλησίας Του.

Ἡ Ἐκκλησία, ὡς μυστηριακὸ σῶμα τοῦ Χριστοῦ, εἶναι ὁ χαρισματικὸς χῶρος, ὅπου συγκροτεῖται, βιώνεται καὶ φανερώνεται ἡ ἐνότητα τῶν πιστῶν, ὡς εἰκόνα τῆς ἐνότητος τοῦ Τριαδικοῦ Θεοῦ. Κατὰ συνέπεια, οἱ θεολογικὲς καὶ ὄντολογικὲς προϋποθέσεις γιὰ τὴν ἀναφορὰ τῶν πιστῶν στὴν Τριαδικὴ ἐνότητα βρίσκονται στὴν ἴδρυση καὶ σύσταση τῆς Ἐκκλησίας, ὡς θεανθρωπίνου σώματος τοῦ Χριστοῦ, στὸ ὁποῖο ἀρμόζονται οἱ πιστοί, ὡς ὀργανικὰ μέλη Του. Τὴν ἀδιάπτωτη ἐνότητα τῆς Ἐκκλησίας ἐγγυᾶται ὁ ἴδιος ὁ Χριστός, ὡς θεανθρώπινη Κεφαλή της.

Ἡ ἐνότητα τῆς Ἐκκλησίας, καθ'ἑαυτήν, εἶναι ἀδιάσπαστη ὄντολογικῶς καὶ φανερώνεται θεσμικῶς στὴν πίστη, τὴν λατρεία καὶ τὴν διοίκηση τῆς Ἐκκλησίας. Ἡ τριπλῆ αὐτὴ ἐνότητα θεμελιώνεται στὸ τρισσὸ ἀξίωμα τοῦ Χριστοῦ καὶ ἀντλεῖται ἀπὸ αὐτό: δηλαδή, τὸ προφητικὸ, τὸ ἀρχιερατικὸ καὶ τὸ βασιλικὸ. Κατὰ συνέπεια, οἱ τρεῖς αὐτὲς φανερώσεις τῆς ἐνότητος τῆς Ἐκκλησίας θὰ πρέπει νὰ θεωροῦνται ὡς ὀργανικὰ ἀλληλοεξαρτώμενες, ἀλληλοπεριχωρούμενες καὶ ἀδιάσπαστες συντεταγμένες τῆς μιᾶς καὶ πλήρους ἐνότητος τῆς Ἐκκλησίας.

Ἡ ἐνότητα τῆς Ἐκκλησίας, ὡς συνόλου, παρέχεται μυστηριακῶς, συντηρεῖται ὅμως καὶ καλλιεργεῖται μὲ τὴν ἀσκηση τῶν θείων ἐντολῶν καὶ φανερώνεται, κατεξοχήν, εὐχαριστιακῶς. Ἐπομένως, ἡ ἐνότητα αὐτὴ δὲν ὀφείλεται σὲ προσὸν τῆς φύσεώς μας, οὔτε

πολύ περισσότερο είναι αποτέλεσμα μιᾶς αυτονομημένης δραστηριότητας τῶν ἀνθρώπων, ἀλλὰ ἀποτελεῖ καρπὸ καὶ δωρεὰ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, πού προκύπτει ἀπὸ τὴν ἐκ μέρους τους οἰκειώση τῆς χαρισματικῆς παρουσίας τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, μόνο μέσα στὸ πλαίσιο τοῦ μυστηριακοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ, δηλαδή τῆς μίας καὶ μόνης Ἐκκλησίας Του. Καὶ τοῦτο, γιατί ἡ ἐνότητα αὐτὴ προϋποθέτει τὴν ἄνωθεν, ἄκτιστη καὶ χαρισματικὴ γέννηση καὶ θεραπεία τῆς ἀνθρώπινης φύσεως ἀπὸ τὶς ὑπαρξιακὲς συνέπειες τῆς ἁμαρτίας, διὰ τοῦ μυστηρίου τοῦ Ἁγίου Βαπτίσματος, ἀλλὰ καὶ τὴν δωρεὰ τῆς ἀκτίστου θείας Χάριτος καὶ ἐνεργείας τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, διὰ τοῦ μυστηρίου τοῦ Ἁγίου Χρίσματος.

Ἔτσι, ἐγκαθίσταται ἀμετακλήτως ἡ ἐντὸς τῶν πιστῶν ἄκτιστη Βασιλεία τοῦ Θεοῦ, ἡ ὁποία ὅμως παραμένει ἐνεργὸς μόνον ὑπὸ τὴν προϋπόθεση τῆς ἀγαπητικῆς τηρήσεως τῶν θείων ἐντολῶν, ἀλλὰ καὶ τῆς ἀκατακρίτου μετοχῆς στὰ θεουργὰ μυστήρια τῆς Ἐκκλησίας. Αὐτὴ, ἀκριβῶς, ἡ ἐντὸς τῶν πιστῶν ἐνεργὸς Βασιλεία τοῦ Θεοῦ συνιστᾷ καὶ τὴν κατεξοχὴν ὄντολογικὴ ἐνότητα τῶν πιστῶν κατ' ἀρχὴν μὲ τὸν Τριαδικὸ Θεὸ καὶ στὴ συνέχεια μεταξύ τους, ἐπειδὴ τότε φανερῶνεται ἡ χαρισματικὴ-μυστηριακὴ οἰκειώση τῆς Χάριτος τοῦ Ἁγίου Πνεύματος-καὶ τότε γίνονται πρακτικῶς ἓνα Πνεῦμα μὲ τὸν Τριαδικὸ Θεὸ καὶ μεταξύ τους. Τότε, τὸ ἐνοῦν αὐτοῦς -ἡ ἐνοποιός, δηλαδή, δύναμη- εἶναι ἡ δωρηθεῖσα καὶ ἐνεργοῦσα χαρισματικῶς σ' αὐτοῦς ἄκτιστη θεία ἀγάπη, ἡ θεία Δόξα καὶ Βασιλεία, ὅπως τὴν ἔζησαν ἱστορικὰ οἱ πρόκριτοι τῶν μαθητῶν τοῦ Χριστοῦ, κατὰ τὴν θεία Μεταμόρφωσή Του καὶ ὅλοι μαζί μετὰ καὶ μόνιμα, κατὰ τὴν Ἁγία Πεντηκοστή.

Ὁ τρόπος, λοιπόν, πραγματώσεως αὐτῆς τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἐνότητας δὲν εἶναι κτιστός, ἀλλὰ ἄκτιστος. Καὶ αὐτὸ μᾶς τὸ διαβεβαιώνει ἡ σαρκωμένη Ὑποστατικὴ Ἀλήθεια, στὴν Ἀρχιερατικὴ Προσευχή. Ὁ πυρήνας τῆς Ἀρχιερατικῆς Προσευχῆς τοῦ Χριστοῦ ἀφορᾷ τὴν ἐνότητα, τόσο ὡς πρὸς τὸν ὄντολογικὸ χαρακτήρα της, ὅσο καὶ ὡς πρὸς τὸν τρόπο οἰκειώσεώς της: «κἀγὼ τὴν δόξαν, ἣν δέδωκάς μοι, δέδωκα αὐτοῖς», λέγει ὁ Χριστὸς στὸν Θεὸ Πατέρα, «ἵνα ὧσιν ἐν καθὼς ἡμεῖς ἐν· ἐγὼ ἐν αὐτοῖς καὶ αὐτοὶ ἐν ἐμοί, ἵνα ὧσιν τετελειωμένοι εἰς ἐν, ἵνα γινώσκει ὁ κόσμος ὅτι σὺ μὲ ἀπέστειλας καὶ ἠγάπησας αὐτοὺς καθὼς ἐμὲ ἠγάπησας» (Ἰω. 17,22-23).

Μὲ ἄλλα λόγια, ἡ ἄκτιστη Δόξα καὶ Βασιλεία τοῦ Τριαδικοῦ Θεοῦ εἶναι ὄχι μόνον ὁ τρόπος πραγματώσεως αὐτῆς τῆς Θεανθρώπινης ἐνότητας, ἀλλὰ καὶ τὸ μοναδικὸ πνευματικὸ «κλειδί» τῆς «ἄρρητης» βιώσεως καὶ τῆς «ἀπερινόητης» κατανοήσεώς της, ὡς φανερώσεως τῆς ἀκτίστου ἀγάπης τοῦ Θεοῦ Πατέρα, πού παρέχεται διὰ τοῦ Χριστοῦ καὶ οἰκειώνεται βιωματικῶς ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι. Ὁ βαθμὸς τῆς χαρισματικῆς ἐνότητας τῶν πιστῶν, ὡς κτιστῶν ὄντων, παραλληλίζεται -πάντοτε τηρουμένων τῶν ἀναλογιῶν- μὲ τὸν βαθμὸ τῆς κατὰ φύση ἀκτίστου ἐνότητας πού ἔχει ὁ Θεὸς Πατέρας μὲ τὸν Υἱὸ Του ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι.

Ἀπὸ τὸ παραπάνω Βιβλικὸ χωρίο προκύπτει, ὅτι ὁ σκοπὸς τοῦ Τριαδικοῦ Θεοῦ γιὰ τοὺς πιστοὺς - κληρικούς, μοναχοὺς καὶ λαϊκοὺς, ἀγάμους καὶ ἐγγάμους - εἶναι ὁ ἴδιος ἀκριβῶς γιὰ ὅλους ἀνεξαιρέτως καὶ στὸν ἴδιο βαθμὸ. Εἶναι νὰ γίνουν ἓνα Πνεῦμα μὲ τὸν Τριαδικὸ Θεὸ καὶ μεταξύ τους, προκειμένου νὰ φθάσουν «ἀφθάστως» τὴν ἄκτιστη τελειότητα καὶ νὰ τὴν γεύονται καὶ στὴν παροῦσα ζωὴ, γιατί μόνον ἔτσι μποροῦν νὰ δίνουν ἐμπειρικᾶ-βιωματικὰ τὴν μαρτυρία τους γιὰ τὴν τέλεια καὶ ἄκτιστη ἀγάπη Του καὶ νὰ παρέχουν θεοπειθῶς τὴν ἱεραποστολή τους πρὸς τὸν ἀλλοτριωμένο ἀπὸ τὸν Θεὸ κόσμο.

Κατὰ συνέπεια, μόνο ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι, δηλαδή μόνον ἀκτίστως, μποροῦμε νὰ γίνουμε ἓνα στὴν Ἐκκλησία, γιατί τὸ Ἅγιο Πνεῦμα, πού παίρνουμε χαρισματικῶς δι' αὐτῆς, εἶναι ἄκτιστη πραγματικότητα. Διὰ τῆς ἀκτίστου αὐτῆς ἐνότητας καταξιώνεται στὸν ὑπέρτατο

βαθμό τόσο ή παρούσα όσο και ή μέλλουσα αιώνια ζωή τών πιστών, ως σκοπός του Τριαδικού Θεού μέσα στην μία και μόνη Έκκλησία Του. Στο πλαίσιο αυτό της χαρισματικής ένότητας της Έκκλησίας, δεν έχουν καμμία ύπαρξιακή θέση οί ραφιναρισμένες ειδωλοποιήσεις ούτε τών ἐγγάμων (συζύγων και παιδιών) ούτε τών ἀγάμων –κληρικών ή μοναχών– σε οποιαδήποτε πρόσωπα ή θεσμούς. Γι' αυτό, αν κάποια μορφή ἐκκλησιαστικής ένότητας συμβαίνει να ειδωλοποιείται και να ἐμφανίζονται ως λάτρεις της κληρικοί όλων τών βαθμών και λαϊκοί, τούτο σημαίνει, ότι αυτή ή μορφή ένότητας είναι κτιστή και αυτονομημένη από την Έκκλησία, καθεαυτήν, γι' αυτό και είναι, σαφώς, απόβλητη, ως ξένη προς τόν χαρακτήρα της.

Η τέλεια και χαρισματική ένότητα της Έκκλησίας νοείται και φανερώνεται στην πράξη, κατά τόν ιερό Χρυσόστομο, ως συμφωνία στο φρόνημα –την πίστη-, αλλά και ως συμφωνία στην ἐσωτερική διάθεση – την αγάπη. Πρωτίστως, όμως, ή ένότητα προϋποθέτει τὸ ἴδιο - ἐνιαῖο φρόνημα. Μάλιστα, ή ὁμοφροσύνη είναι αυτή που, πρακτικῶς, ἐγγυάται την ένότητα, ἐνῶ ή αγάπη –κατὰ τόν ἴδιο Πατέρα –προκύπτει από την ὀρθή πίστη (PG 62, 509). Γι' αυτό ἀκριβῶς, ή «ἐν ἐνὶ στόματι και μιᾷ καρδίᾳ» δοξολογία τοῦ Τριαδικού Θεοῦ στη θεία Λατρεία προϋποθέτει ὄχι μόνο την πίστη, ἀλλὰ ἀπαραιτήτως και μία ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι ζωή, ή ὁποία εἶναι, κατεξοχήν, ζωή γνήσιας και ἄκτιστης αγάπης. Μὲ αὐτὲς τις βιωματικές προϋποθέσεις, ή ένότητα της Έκκλησίας, ως συνόλου, και ή ένότητα τών πιστών, ως μελῶν της Έκκλησίας, ἔχουν και την ὀρατὴ φανέρωσή τους στην Εὐχαριστιακὴ Σύναξη, στο πλαίσιο της Θείας Λατρείας.

Απ' ὅσα λέχθηκαν παραπάνω, φρονούμε, ότι γίνεται σαφές και ἀπόλυτα κατανοητό, ότι εἶναι ἐντελῶς ἀδύνατη -ὄντολογικῶς και πρακτικῶς- ή ένότητα με τούς καταδικασθέντες, ἀπὸ Οἰκουμενικὲς Συνόδους, αἰρετικούς, χωρὶς τὴν ἐν μετανοία και τὴν κατὰ τούς Ἱεροὺς Κανόνες ἔνταξή τους στην Μία και μόνη, Ἁγία, Καθολικὴ και Ἀποστολικὴ Έκκλησία, τὴν Ὁρθοδοξία. Γι' αυτό και εἶναι προφανές, ότι ή ἀπροϋπόθετη και αὐθαίρετη «ἐκκλησιαστικοποίηση» τών αἰρετικῶν, ἀπὸ τὴ λεγόμενη Ἁγία και Μεγάλη Σύνοδο της Κρήτης, εἶναι ἐκκλησιαστικῶς ἀπαράδεκτη, ἄκυρη και ἀνίσχυρη και συνιστᾶ πνευματικὴ μοιχεία, τὴν ὁποία, κατὰ τὴν Παλαιὰ Διαθήκη, βδελύσσεται ὁ Θεός, ως Θεός «ζηλωτής». Ἡ ἐν λόγω ἀντι-Κανονικὴ «ἐκκλησιαστικοποίηση» δὲν δεσμεύει ἐπ' οὐδενί, ἐκκλησιαστικῶς, κανέναν Ὁρθόδοξο πιστό, ὁ ὁποῖος θέλει να παραμένει -ὡς κυριολεκτικὰ πιστός- στις ἀποφάσεις τών Οἰκουμενικῶν Συνόδων, «ἐπόμενος» –με τὸ συγκεκριμένο αὐτὸ τρόπο – «τοῖς ἁγίοις Πατρῶσι»³³.

Τὸ ἴδιο ἀντιορθόδοξο και αἰρετικὸ συμπέρασμα περὶ ἀποκαταστάσεως της ένότητος συνεχίζει και παρακάτω λέγοντας:

Διό, ή Ὁρθόδοξος συμμετοχή εἰς τὴν κίνησιν πρὸς ἀποκατάστασιν τῆς ένότητος μετὰ τῶν ἄλλων Χριστιανῶν ἐν τῇ Μιᾷ, Ἁγίᾳ, Καθολικῇ και Ἀποστολικῇ Έκκλησίᾳ οὐδὲν τυγχάνει ξένη πρὸς τὴν φύσιν και τὴν ἱστορίαν τῆς Ὁρθοδόξου Έκκλησίας, ἀλλ' ἀποτελεῖ συνεπῆ ἔκφρασιν τῆς ἀποστολικῆς πίστεως και παραδόσεως, ἐντὸς νέων ἱστορικῶν συνθηκῶν.

5. Οἱ σύγχρονοι διμερεῖς θεολογικοὶ διάλογοι τῆς Ὁρθοδόξου Έκκλησίας, ὡς και ή συμμετοχή αὐτῆς εἰς τὴν Οἰκουμενικὴν Κίνησιν ἐρείδονται ἐπὶ τῆς συνειδήσεως ταύτης τῆς Ὁρθοδοξίας και τοῦ οἰκουμενικοῦ αὐτῆς πνεύματος ἐπὶ τῷ τέλει τῆς ἀναζητήσεως, βάσει τῆς ἀληθείας τῆς πίστεως και τῆς παραδόσεως τῆς ἀρχαίας Έκκλησίας τῶν ἑπτὰ Οἰκουμενικῶν

³³ Δημ. Τσελεγγίδης, Ἀπόσπασμα ἀπὸ τὴν 1^{ην} ἐπιστολὴ πρὸς τὴν ἱερά Σύνοδο της Ἑλλάδος, 2016.

Συνόδων, τῆς ἐνότητος ὄλων τῶν Χριστιανῶν. Κατὰ τὴν ὄντολογικὴν φύσιν τῆς Ἐκκλησίας, ἡ ἐνότης αὐτῆς εἶναι ἀδύνατον νὰ διαταραχθῇ.

Πάλι γίνεται ἀναφορὰ εἰς τοὺς θεολογικοὺς διαλόγους καὶ στὴν συμμετοχὴ αὐτῆς εἰς τὴν Οἰκουμενικὴν Κίνησιν, πὺν ὅπως εἶδαμε παραπάνω ἀποτελοῦν ἐνυπόγραφη προδοσία τῆς πίστεως. Γιὰ νὰ εἶχαμε ὁμολογία πίστεως καὶ χαρακτήρα ἱεραποστολικὸ θὰ ἔπρεπε νὰ δηλοῦται ἀπὸ τοὺς ἐκπροσώπους τῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν πὺς Ἐκκλησία εἶναι μία καὶ μοναδική, ἡ Ὁρθόδοξος, ἀλλὰ στὴν οὐσία ἀρνοῦνται τὴν μοναδικότητά της καὶ μόνον μὲ τὴν ἀποδοχὴ τῆς συμμετοχῆς της εἰς αὐτὴν καὶ ἀναπόφευκτα τὴν ἀποδοχὴ τοῦ ὄρου «Ἐκκλησίας» στὴν πανσπερμία τῶν μελῶν- αἱρέσεων αὐτῆς.

Ἐδῶ θὰ πρέπει νὰ διευκρινισθεῖ ὅτι στὴν ἀγία Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία, ἡ ὁποία εἶναι μία καὶ ἐνιαία δὲν ἔχει ἀπολεσθεῖ ποτὲ ἡ ἐνότητα ἐν τῇ πίστει καὶ ἡ κοινωνία ἐν τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι μεταξὺ τῶν χριστιανῶν καὶ δεδομένου ὅτι ἡ ἴδια θὰ διαρκέσει μέχρι τὸ τέλος τοῦ κόσμου, ὅπως εἶπε ὁ Κύριος «καὶ πύλαι ἄδου οὐ κατισχύσουσιν αὐτῆς» (Ματθ. 16:8), ἄρα ἡ κοινωνία αὐτῆς θὰ εἶναι ἐπίσης αἰώνια.

Ἀνάγκη ὅμως καὶ πάλι τῆς πατερικῆς ἐρμηνείας περὶ διαλόγων. Κατὰ τὸν ἱερό Χρυσόστομο ὁ διάλογος μὲ τοὺς αἰρετικούς δὲν προϋποθέτει ὅποιαδήποτε ὑποχώρηση ἀπὸ τὴν πίστη τῆς Ἐκκλησίας, οὔτε διαπραγμάτευση οἰουδήποτε σημείου της, ἀλλὰ ἐμμονὴ σ' αὐτὴν καὶ προσπάθεια προσελκύσεως καὶ ἐπαναφορᾶς τους στὴν Ὁρθοδοξία μὲ σκοπὸ τὴ σωτηρία τους.

Γιὰ τὸ λόγο αὐτὸ καὶ τονίζει ἰδιαίτερα, ὅτι ἡ καλλιέργεια τῆς ἀγάπης καὶ ἡ ἐπικράτηση τῆς ὁμόνοιας προϋποθέτουν τὴ διαφύλαξη τῆς ἀλήθειας τῆς πίστεως, προτρέποντας ἐπιτακτικὰ ὅσους διαλέγονται μὲ τοὺς ὁπαδοὺς τῶν αἱρέσεων, «μηδὲν νόθον δόγμα τῷ τῆς ἀγάπης προσχήματι παραδέχσθε³⁴», ἀλλὰ «εἰ που τὴν εὐσέβειαν παραβλαπτομένην ἴδοις, μὴ προτίμα τὴν ὁμόνοιαν τῆς ἀληθείας, ἀλλ' ἴστασο γενναίως ἕως θανάτου (...) τὴν ἀλήθειαν μηδαμοῦ προδιδούς».³⁵

Ἡ παραδοχὴ νόθων δογμάτων καὶ ἡ πλάνη στὴν πίστη, τονίζει ὁ ἱερός Πατὴρ, οὔτε τὴν ἀληθινὴ ἀγάπη καλλιεργεῖ, οὔτε τὴν ἐκκλησιαστικὴ ἐνότητα καὶ ὁμόνοια μπορεῖ νὰ ἐξασφαλίσει, ἐφόσον, ὅταν τίθενται σὲ ἕναν τέτοιο διάλογο ὑπὸ διαπραγμάτευση σημεία τῆς πίστεως μὲ σκοπὸ τὴν προσθήκη, ἢ τὴν ἀφαίρεση ἐπιμέρους στοιχείων γιὰ τὴν ἐπίτευξη συμφωνίας χάριν τῆς ἀγάπης, τότε ἐλλοχεύει ὁ κίνδυνος ἐκτροπῆς τῶν μελῶν τῆς Ἐκκλησίας σὲ ἄλλες καὶ μάλιστα ὀδυνηρότερες αἱρέσεις «ἵνα μὴ ἀναγκαζώμεθα μυρίαὶς ἐπιέναι αἱρέσεσι καὶ πράγματα ἔχειν, ἀλλ' ὅπερ ἂν ἢ προσθεῖναι, ἢ ἀφελεῖν τις ἐπιχειρήσειεν ἐκείνης, τοῦτο νόθον εἶναι νομίσωμεν».³⁶

Καὶ τοῦτο, διότι, ὅπως ὑπογραμμίζει χαρακτηριστικὰ ἐρμηνεύοντας τὸν ἀπ. Παῦλο, «ὅτι μικρὸν παραπονηθέν, τὸ ὅλον λυμαίνεται, εἶπε τὸ Εὐαγγέλιον ἀνατρέπεσθαι» Γιὰ νὰ τὸ

³⁴ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου ὁμιλία εἰς τὴν πρὸς Φιλιππησίους, PG 62, 191

³⁵ Ὁπ. ἀν. εἰς τὴν πρὸς Ρωμαίους, PG 60, 611.

³⁶ Ὁπ. ἀν. εἰς τὴν πρὸς Ἑβραίους, PG 63, 73.

ἐξηγήσει καλύτερα συγκρίνει τὴν προσπάθεια νοθεύσεως τοῦ περιεχομένου τῆς πίστεως μὲ τὴν παραχάραξη ἑνὸς νομίσματος, τονίζοντας ὅτι «καθάπερ γὰρ ἐν τοῖς βασιλικοῖς νομίμασιν ὁ μικρὸν τοῦ χαρακτῆρος περικόψας, ὅλον τὸ νόμισμα κίβδηλον εἰργάσατο, οὕτω καὶ ὁ τῆς ὑγειοῦς πίστεως καὶ τὸ βραχύτατον ἀνατρέψας, τῷ παντὶ λυμαίνεται».³⁷

Ὁ σκοπὸς τοῦ διαλόγου μὲ τοὺς αἰρετικούς, συνεπῶς, δὲν εἶναι ἡ διαπραγμάτευση τῆς ὀρθοδόξου πίστεως μαζί τους, ἀλλὰ ἡ ἐπίτευξη τῆς ἐν μετανοίᾳ ἐπιστροφῆς τους στὴν Ἐκκλησία ὡς σὲ πνευματικὸ ἰατρεῖο «ἰατρεῖον ὁ οἶκος οὗτος ἔστηκε πνευματικόν».³⁸

Καὶ ἐρχόμαστε εἰς τὸ ἐπίμαχον σημεῖον, τὸ ἕκτο ἄρθρο τοῦ κειμένου ὅπου ἀποκαλύπτεται πλέον ὅτι ἡ Σύνοδος τοῦ Κολυμπαρίου διεξήχθη μόνον καὶ μόνον γιὰ νὰ κατοχυρώσουν τὴν παναίρεση τοῦ Οἰκουμενισμοῦ καὶ τὰ κείμενα τοῦ Π.Σ.Ε.

6. Παρὰ ταῦτα, ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία ἀποδέχεται τὴν ἱστορικὴν ὀνομασίαν τῶν μὴ εὐρισκομένων ἐν κοινῶνι μετ' αὐτῆς ἄλλων ἑτεροδόξων χριστιανικῶν Ἐκκλησιῶν καὶ Ὁμολογιῶν, ἀλλὰ πιστεύει ὅτι αἱ πρὸς ταύτας σχέσεις αὐτῆς πρέπει νὰ στηρίζονται ἐπὶ τῆς ὑπ' αὐτῶν ὅσον ἔνεστι ταχυτέρας καὶ ἀντικειμενικωτέρας ἀποσαφηνίσεως τοῦ ὅλου ἐκκλησιολογικοῦ θέματος καὶ ἰδιαίτερος τῆς γενικωτέρας παρ' αὐταῖς διδασκαλίας περὶ μυστηρίων, χάριτος, ἱερωσύνης καὶ ἀποστολικῆς διαδοχῆς.

Στὴν σοφιστικὴ καὶ δαιμονικὴ φράση: «**Ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία ἀποδέχεται τὴν ἱστορικὴν ὀνομασίαν τῶν μὴ εὐρισκομένων ἐν κοινῶνι μετ' αὐτῆς ἄλλων ἑτεροδόξων χριστιανικῶν Ἐκκλησιῶν καὶ Ὁμολογιῶν**» ἔχουμε τὴν πλήρη καὶ ἐπίσημη ἀναγνώριση τῶν αἰρέσεων ὡς Ἐκκλησιῶν, καθὼς ἡ συγκεκριμένη δογματικὴ ἀπόφαση ἀναγνωρίζει ὡς «ὀρθοτομοῦσες Ἐκκλησίες» καὶ ὄχι ὡς αἰρέσεις, ὅπως πράγματι εἶναι, τοὺς Μονοφυσίτες (ἢ Προχαλκηδόνιους), τοὺς Παπικούς, τοὺς Παλαιοκαθολικούς, τοὺς Ἀγγλικανούς καὶ λοιποὺς Προτεστάντες.

Στὴν συγκεκριμένη δογματικὴ ἀπόφαση δὲν ἀναφέρεται καθόλου ἡ λέξις «αἵρεση», σὲ ἀντίθεση μὲ τὰ δογματικὰ μνημεῖα τῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας καὶ τοὺς ἱερούς της Κανόνες, ποὺ κάνουν ἐκτεταμένη χρῆση τοῦ ὄρου «αἵρεση».

Αὐτὸ σημαίνει ὅτι ἡ ἴδια δογματικὴ ἀπόφαση θεωρεῖ τὴν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία ὡς μία ἄλλη χριστιανικὴ ἐκκλησία ἢ ὁμολογία. Τόσο, δηλαδή, ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία ὅσο καὶ οἱ ἄλλες ἑτερόδοξες ὀνομαζόμενες «ἐκκλησίες» καὶ ὁμολογίες ἔχουν τὴν ἴδια πίστη, ἀλλὰ διαφέρουν μόνον στὴ θεολογικὴ διατύπωσή της. Καὶ γι' αὐτὸ τὸν λόγο, προκειμένου νὰ ὑπάρξει συγκροτητικὴ - δηλαδή ὄχι ἐπὶ τῆς πραγματικῆς ταυτότητος πίστεως - ἐνότητα τῆς Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας μὲ τίς αἰρετικὲς ομάδες, τὸ μόνον ποὺ ἀπομένει εἶναι νὰ ὑπάρξει πρόοδος στὴ σύγκλιση τῶν θεολογικῶν τους διατυπώσεων ὡς πρὸς τὸ θέμα τῆς δῆθεν κοινῆς πίστεως. Ἡ ἐν λόγῳ δογματικὴ ἀπόφαση διατυπώνεται ὡς ἐξῆς: «**ταχυτέρα καὶ**

³⁷ Ὁπ. ἀν. εἰς τὴν πρὸς Γαλάτας, PG 61, 622.

³⁸ Ὁπ. ἀν. εἰς τὸ κατὰ Ἰωάννου εὐαγ., PG 59, 36.

ἀντικειμενικώτερα ἀποσαφήνιση τοῦ ὅλου ἐκκλησιολογικοῦ θέματος καὶ ἰδιαίτερος τῆς γενικωτέρας παρ’ αὐτοῖς διδασκαλίας περὶ μυστηρίων, χάριτος, ἱερωσύνης καὶ ἀποστολικῆς διαδοχῆς».

Ἀποδέχεται ἔτσι ἡ Σύνοδος ὅτι ὁ Παπισμὸς εἶναι Ἐκκλησία, συναποδέχεται καὶ τὶς ἀποφάσεις τῶν θεολογικῶν διαλόγων μετὰ τῶν παπικῶν, οἱ ὁποῖοι τώρα λαμβάνουν καὶ συνοδικὴν ἰσχύν. Σὲ αὐτούς, ὅμως, ὅπως γνωρίζετε, γίνεται ἀναγνώρισις ἐκκλησιαστικοῦ χαρακτήρα, ἀποστολικῆς πίστεως, ἀθθεντικῶν μυστηρίων καὶ ἀποστολικῆς διαδοχῆς στὴν Παπικὴ Αἵρεση.³⁹ Ἐξ αὐτῆς, λοιπὸν καὶ μόνον, τῆς ἀποφάσεως ἀποδεικνύεται ὅτι ἡ Σύνοδος αὐτὴ ἔχει ἐκπέσει τῆς Ὁρθοδόξου πίστεως καὶ ὁμολογίας.

Καὶ συνεχίζει τὸ 6^ο ἄρθρο:

Οὕτω, ἦτο εὖνους καὶ θετικῶς διατεθειμένη τόσο δια θεολογικούς, ὅσον καὶ διὰ ποιμαντικούς λόγους, πρὸς θεολογικὸν διάλογον μετὰ τῶν λοιπῶν χριστιανῶν εἰς διμερῆς καὶ πολυμερῆς ἐπίπεδον καὶ πρὸς τὴν συμμετοχὴν γενικώτερον εἰς τὴν Οἰκουμενικὴν Κίνησιν τῶν νεωτέρων χρόνων, ἐν τῇ πεποιθήσει ὅτι διὰ τοῦ διαλόγου δίδει δυναμικὴν μαρτυρίαν τοῦ πληρώματος τῆς ἐν Χριστῷ ἀληθείας καὶ τῶν πνευματικῶν αὐτῆς θησαυρῶν πρὸς τοὺς ἐκτὸς αὐτῆς, μὲ ἀντικειμενικὸν σκοπὸν τὴν προλεΐανσιν τῆς ὁδοῦ τῆς ὁδηγούσης πρὸς τὴν ἐνότητα.

Πάλι γίνεται λόγος γιὰ τὴν ἀπωλεσθεΐσαν ἐνότητα καὶ φυσικὰ γιὰ τὸν διάλογο ποὺ ὅπως εἶπαμε ἀνωτέρω ἀπαγορεύεται ρητῶς ἀπὸ τοὺς ἱερούς κανόνες. Ἐδῶ βλέπουμε καὶ τὴν διαστρέβλωση τῆς ἀλήθειας, παρουσιάζοντας τὸν διάλογο ὡς «δυναμικὴ μαρτυρίαν τοῦ πληρώματος τῆς ἐν Χριστῷ ἀληθείας καὶ τῶν πνευματικῶν αὐτῆς θησαυρῶν πρὸς τοὺς ἐκτὸς αὐτῆς», πράγμα ποὺ γίνεται μόνον μὲ τὴν ἱεραποστολικὴ δράση τῆς Ἐκκλησίας, χωρὶς φυσικὰ ἐκπτώσεις εἰς τὴν πίστη καὶ στὰ δόγματα.

7. Ὑπὸ τὸ ἀνωτέρω πνεῦμα, ἀπασαί αἱ κατὰ τόπους Ἀγιώταται Ὁρθόδοξοι Ἐκκλησίαι συμμετέχουν σήμερον ἐνεργῶς εἰς ἐπισήμους θεολογικούς διαλόγους, ἢ δὲ πλειονότης ἐξ αὐτῶν καὶ εἰς διαφόρους ἐθνικούς, περιφερειακούς καὶ διεθνεῖς διαχριστιανικούς ὀργανισμούς, παρὰ τὴν προκύψασαν βαθεΐαν κρίσιν εἰς τὴν Οἰκουμενικὴν Κίνησιν. Ἡ πολυσχιδῆς αὕτη δραστηριότης τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας πηγάζει ἐκ τοῦ αἰσθήματος ὑπευθυνότητος καὶ ἐκ τῆς πεποιθήσεως ὅτι ἡ ἀμοιβαία κατανόησις καὶ ἡ συνεργασία τυγχάνουν οὐσιώδεις, «ἵνα μὴ ἐγκοπὴν τινα δῶμεν τῷ Εὐαγγελίῳ τοῦ Χριστοῦ» (Α΄ Κορ. 9, 12).

Στὸ 7^ο ἄρθρο τοῦ κειμένου, προσπαθοῦν νὰ δικαιολογήσουν τὰ ἀδικαιολόγητα. Θεωροῦν ὡς ἄκραν ἀπαραίτητη τὴν ἐνεργὴ συμμετοχὴ τῶν Ὁρθοδόξων στοὺς διαλόγους καὶ στὸ Π.Σ.Ε. διὰ ἱεραποστολικούς λόγους καὶ προβολὴ τῆς ἀληθείας τῆς πίστεως καὶ αὐτὸ διατυπώνεται ὡς ἀνωτέρω μὲ τὰ ἐξῆς λόγια: «Ἡ πολυσχιδῆς αὕτη δραστηριότης τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας πηγάζει ἐκ τοῦ αἰσθήματος ὑπευθυνότητος καὶ ἐκ τῆς πεποιθήσεως ὅτι ἡ ἀμοιβαία κατανόησις καὶ ἡ συνεργασία τυγχάνουν οὐσιώδεις, «ἵνα μὴ ἐγκοπὴν τινα δῶμεν τῷ Εὐαγγελίῳ τοῦ Χριστοῦ.»

³⁹ βλ. κείμενα Μονάχου 1982, Μπάρι 1987, Νέο Βάλαμο 1988, Μπαλαμάντ 1993.

8. Βεβαίως, ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία, διαλεγόμενη μετὰ τῶν λοιπῶν Χριστιανῶν, δὲν παραγνωρίζει τὰς δυσκολίας τοῦ τοιοῦτου ἐγχειρήματος, κατανοεῖ ὅμως ταύτας ἐν τῇ πορείᾳ πρὸς τὴν κοινὴν κατανόησιν τῆς παραδόσεως τῆς ἀρχαίας Ἐκκλησίας καὶ ἐπὶ τῇ ἐλπίδι ὅτι τὸ Ἅγιον Πνεῦμα, ὅπερ «ὄλον συγκροτεῖ τὸν θεσμόν τῆς Ἐκκλησίας» (στιχηρὸν ἐσπερινοῦ πεντηκοστῆς), θὰ «ἀναπληρώσῃ τὰ ἐλλείποντα» (εὐχὴ χειροτονίας). Ἐν τῇ ἐννοίᾳ ταύτῃ, ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία εἰς τὰς σχέσεις αὐτῆς πρὸς τὸν λοιπὸν χριστιανικὸν κόσμον δὲν στηρίζεται μόνον εἰς τὰς ἀνθρωπίνους δυνάμεις τῶν διεξαγόντων τοὺς διαλόγους, ἀλλ' ἀπεκδέχεται πρωτίστως τὴν ἐπιστασίαν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἐν τῇ χάριτι τοῦ Κυρίου, εὐχηθέντος «ἵνα πάντες ἐν ᾧσιν» (Ιω. 17, 21).

Ἄν πράγματι τὸ ἐγχείρημα τοῦ διαλόγου γινόταν πρὸς κατήχηση καὶ ἐπιστροφή τῶν πλανημένων αἰρετικῶν θὰ εἶχε ἡμερομηνία λήξεως τὴν δευτέρη καὶ ἀποτυχημένη ἀπόπειρα νουθεσίας ἀπὸ τοὺς ὀρθοδόξους. Σὲ αὐτὸ τὸ ἄρθρο βλέπουμε καὶ τὴν παρουσία τοῦ βιβλικοῦ «ἵνα πάντες ἐν ᾧσιν». Αὐτὸ γίνεται ἀπροϋπόθετα ὅπως τὸ θέτει ἡ ψευδοσύνδος, στηριζόμενη μόνον στὴν στεῖρα ἀγαπολογία πού συνέχει τὰ οἰκουμενιστικὰ κείμενα τῶν αἰρετικῶν καὶ ὄχι στὴν ἀποδοχὴ τῶν αἰρέσεων ἀπὸ τοὺς αἰρετικούς καὶ ἐν τέλει στὴν ἐν μετανοίᾳ ἐπιστροφή τους εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ, πού εἶναι καὶ τὸ ζητούμενο.

9. Οἱ σύγχρονοι διμερεῖς θεολογικοὶ διάλογοι, κηρυχθέντες ὑπὸ Πανορθόδοξων Διασκέψεων, ἐκφράζουν τὴν ὁμόθυμον ἀπόφασιν πασῶν τῶν κατὰ τόπους ἀγιωτάτων Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, αἱ ὁποῖαι καλοῦνται νὰ συμμετέχουν ἐνεργῶς καὶ συνεχῶς εἰς τὴν διεξαγωγὴν αὐτῶν, ἵνα μὴ παρακωλύηται ἡ ὁμόφωνος μαρτυρία τῆς Ὁρθοδοξίας πρὸς δόξαν τοῦ ἐν Τριάδι Θεοῦ. Ἐν ἡ περιπτώσει τοπικὴ τις Ἐκκλησία ἤθελεν ἀποφασίσει νὰ μὴ ὀρίση ἐκπροσώπους αὐτῆς εἰς τινὰ διάλογον ἢ συνέλευσιν διαλόγου, ἐὰν ἡ ἀπόφασις αὕτη δὲν εἶναι πανορθόδοξος, ὁ διάλογος συνεχίζεται.

Οἱ πανορθόδοξες διασκέψεις πού ἔχουν ἐγκρίνει τοὺς διμερεῖς θεολογικοὺς διαλόγους δὲν εἶναι ἐγκεκριμένες ἀπὸ τὸ σύνολο τῶν ὀρθοδόξων, ἀλλὰ ἀποτελοῦν ἄλλη μία παραφωνία στὸ σῶμα τῆς Ἐκκλησίας, ὅπως καὶ αὐτὴ τῆς ψευδοσυνόδου, ὅπου δὲν ψήφισαν ὅλοι οἱ ἀρχιερεῖς, ἀλλὰ οἱ ἀντιπρόσωποι τῶν κατὰ τόπους ἐκκλησιῶν. Βάναυση, δηλαδή, καὶ κατάφωρη παραβίαση τῆς γνώμης καὶ τελικῆς ἐγκρίσεως τοῦ Χριστεπωνύμου πληρώματος, πού ἀνέκαθεν αὐτὸ ὥριζε τὶς ἀποφάσεις Συνόδων ἂν θὰ γίνονταν ἀποδεκτές.

Πρὸ τῆς ἐνάρξεως τοῦ διαλόγου ἢ τῆς συνελύσεως ἀντιστοίχως, ἡ ἀπουσία τοπικῆς Ἐκκλησίας τινός δέον ὅπως συζητηθῇ ὅπωςδῆποτε ὑπὸ τῆς Ὁρθοδόξου Ἐπιτροπῆς τοῦ διαλόγου πρὸς ἔκφρασιν τῆς ἀλληλεγγύης καὶ τῆς ἐνότητος τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας. Οἱ διμερεῖς καὶ πολυμερεῖς θεολογικοὶ διάλογοι δέον ὅπως ὑπόκεινται εἰς πανορθόδοξους περιοδικὰ ἀξιολογήσεις.

Ὅπως εἶπαμε καὶ ἀνωτέρω, οἱ θεολογικοὶ διάλογοι διεξάγονται χωρὶς τὴν ἐγκριση κλήρου καὶ λαοῦ, ἀλλὰ ἀπὸ αὐθαίρετες ἀποφάσεις ἐπισκόπων ὅπου ἐξυπηρετοῦν τὸν οἰκουμενισμό καὶ ὀδηγοῦν τὴν Ἐκκλησίαν πρὸς τὴν παναίρεση καὶ αὐτὸ γίνεται φανερὸ στὸ παρὸν κείμενο πού ἀναλύουμε.

10. Τὰ προβλήματα, τὰ ὁποῖα ἀνακύπτουν κατὰ τὰς θεολογικὰς συζητήσεις τῶν Μεικτῶν Θεολογικῶν Ἐπιτροπῶν δὲν συνιστοῦν πάντοτε ἐπαρκῆ αἰτιολόγησιν μονομεροῦς ἀνακλήσεως τῶν ἀντιπροσώπων αὐτῆς ἢ καὶ ὀριστικῆς διακοπῆς τῆς συμμετοχῆς αὐτῆς ὑπὸ τινος κατὰ τόπον Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας. Ἡ ἀποχώρησις ἐκ τοῦ διαλόγου Ἐκκλησίας τινός δέον ὅπως κατὰ κανόνα ἀποφεύγηται, καταβαλλομένων τῶν δεουσῶν διορθοδόξων προσπαθειῶν διὰ τὴν ἀποκατάστασιν τῆς ἀντιπροσωπευτικῆς ὁλοκληρίας τῆς ἐν τῷ διαλόγῳ τούτῳ ὀρθοδόξου Θεολογικῆς

Ἐπιτροπῆς. Ἐὰν τοπικὴ τις Ἐκκλησία ἢ καὶ ἄλλαι τινὲς Ὀρθόδοξοι Ἐκκλησῖαι ἀρνῶνται νὰ συμμετάσχουν εἰς τὰς συνελεύσεις τῆς Μεικτῆς Θεολογικῆς Ἐπιτροπῆς ὡρισμένου διαλόγου, ἐπικαλούμεναι σοβαροὺς ἐκκλησιολογικοὺς, κανονικοὺς, ποιμαντικοὺς, ἢ ἠθικῆς φύσεως λόγους, ἢ Ἐκκλησία ἢ αἱ Ἐκκλησῖαι αὗται κοινοποιοῦν ἐγγράφως τὴν ἄρνησιν αὐτῶν εἰς τὸν Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην καὶ εἰς πάσας τὰς Ὀρθόδοξους Ἐκκλησίας κατὰ τὰ πανορθόδοξως ἰσχύοντα. Κατὰ τὴν πανορθόδοξον διαβούλευσιν ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης ἀναζητεῖ τὴν ὁμόφωνον συναίνεσιν τῶν λοιπῶν Ὀρθόδοξων Ἐκκλησιῶν διὰ τὰ ἐφεξῆς δέοντα γενέσθαι, συμπεριλαμβανομένης καὶ τῆς ἐπαναξιολογήσεως τῆς πορείας τοῦ συγκεκριμένου θεολογικοῦ διαλόγου, ἐφ' ὅσον τοῦτο κριθῆ ὁμοφώνως ἀναγκαῖον.

11. Ἡ κατὰ τὴν διεξαγωγὴν τῶν θεολογικῶν διαλόγων ἀκολουθουμένη μεθοδολογία ἀποσκοπεῖ εἰς τε τὴν λύσιν τῶν παραδεδομένων θεολογικῶν διαφορῶν ἢ τῶν τυχόν νέων διαφοροποιήσεων καὶ εἰς τὴν ἀναζήτησιν τῶν κοινῶν στοιχείων τῆς χριστιανικῆς πίστεως, προϋποθέτει δὲ τὴν σχετικὴν πληροφόρησιν τοῦ πληρώματος τῆς Ἐκκλησίας ἐπὶ τῶν διαφόρων ἐξελίξεων τῶν διαλόγων. Ἐν περιπτώσει ἀδυναμίας ὑπερβάσεως συγκεκριμένης τινός θεολογικῆς διαφορᾶς ὁ θεολογικὸς διάλογος δύναται νὰ συνεχίζηται, καταγεγραμμένης τῆς διαπιστωθείσης ἐπὶ τοῦ συγκεκριμένου θέματος θεολογικῆς διαφωνίας καὶ ἀνακοινουμένης τῆς διαφωνίας ταύτης πρὸς πάσας τὰς κατὰ τόπους Ὀρθόδοξους Ἐκκλησίας διὰ τὰ ἐφεξῆς δέοντα γενέσθαι.

Ὅπως ἀναφέραμε παραπάνω, συνεχίζεται νὰ γίνεται ἀπροϋπόθετος λόγος γιὰ διάλογο καὶ ὄχι γιὰ ἐπανευαγγελισμό καὶ ἔκθεση τῆς ἀληθείας ἐν ἀγάπῃ στοὺς πλανημένους καὶ ἀποκοπέντας ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία αἰρετικούς.

12. Εἶναι εὐνόητον ὅτι κατὰ τὴν διεξαγωγὴν τῶν θεολογικῶν διαλόγων κοινὸς πάντων σκοπὸς εἶναι ἡ τελικὴ ἀποκατάστασις τῆς ἐν τῇ ὀρθῇ πίστει καὶ τῇ ἀγάπῃ ἐνότητος. Ὅπωςδήποτε ὅμως αἱ ὑφιστάμεναι θεολογικαὶ καὶ ἐκκλησιολογικαὶ διαφοραὶ ἐπιτρέπουν ποιᾶν τινα ἱεράρχησιν ὡς πρὸς τὰς ὑφισταμένας δυσχερείας διὰ τὴν πραγμάτωσιν τοῦ πανορθόδοξως διαπιστουμένου σκοποῦ. Ἡ ἑτερότης τῶν προβλημάτων ἐκάστου διμεροῦς διαλόγου προϋποθέτει διαφοροποιήσιν μὲν τῆς τηρηθησομένης ἐν αὐτῷ μεθοδολογίας, ἀλλ' οὐχὶ καὶ διαφοροποιήσιν σκοποῦ, διότι ὁ σκοπὸς εἶναι ἐνιαῖος εἰς πάντας τοὺς διαλόγους.

Τὸ ἀναφερόμενο στὸ σημεῖο «κατὰ τὴν διεξαγωγή τῶν θεολογικῶν διαλόγων κοινὸς στόχος ὅλων εἶναι ἡ ὀριστικὴ ἀποκατάστασις τῆς ἐνότητος ἐν τῇ ἀληθινῇ πίστει καὶ ἀγάπῃ», εἶναι ἐντελῶς ἐσφαλμένο καὶ ἀπαράδεκτο, διότι πρέπει νὰ διευκρινισθεῖ καὶ νὰ ὑπογραμμισθεῖ ὅτι ἡ ἐπιστροφή στὴν ἀληθινὴ πίστιν ἀφορᾶ αἰρετικούς καὶ σχισματικούς καὶ δὲν σχετίζεται καθ' οἷονδήποτε τρόπο μὲ τὴν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν. Σχετικὰ πάντα μὲ τὸ σημεῖο 12, οἱ ἱεροὶ Κανόνες τῆς Ἐκκλησίας, μὲ οἰκουμενικὸ κῦρος, ποὺ ἀναφέρονται στὴν ἀπαγόρευση συμπροσευχῆς μὲ αἰρετικούς εἶναι:

1. Κανὼν Γ' τῶν Ἁγ. Ἀποστόλων: «Εἴ τις ἀκοινωνήτω, κἂν ἐν οἴκῳ συνεύξηται, οὗτος ἀφοριζέσθω».
2. Κανὼν ΙΑ' τῶν Ἁγ. Ἀποστόλων: «Εἴ τις καθηρημένω, κληρικὸς ὢν, κληρικῶ συνεύξηται, καθαιρείσθω καὶ αὐτός».
3. Κανὼν ΜΕ' τῶν Ἁγ. Ἀποστόλων: «Ἐπίσκοπος, ἢ Πρεσβύτερος, ἢ Διάκονος, αἰρετικοῖς συνευξάμενος μόνον, ἀφοριζέσθω· εἰ δὲ ἐπέτρεψεν αὐτοῖς, ὡς κληρικοῖς ἐνεργῆσαι τι, καθαιρείσθω».

4. Κανών ΕΔ' τῶν Ἁγ. Ἀποστόλων: «Εἴ τις κληρικός, ἢ λαϊκός εἰσέλθῃ εἰς συναγωγὴν Ἰουδαίων, ἢ αἰρετικῶν προσεύξασθαι, καὶ καθαιρείσθω καὶ ἀφοριζέσθω».
5. Κανών ΟΑ' τῶν Ἁγ. Ἀποστόλων: «Εἴ τις Χριστιανὸς ἔλαιον ἀπενέγκῃ εἰς ἱερὸν ἔθνῶν, ἢ εἰς συναγωγὴν Ἰουδαίων, ἐν ταῖς ἑορταῖς αὐτῶν, ἢ λύχνους ἄπτοι, ἀφοριζέσθω».
6. Κανών ΣΤ' τῆς ἐν Λαοδικείᾳ Τοπικῆς Συνόδου: «Περὶ τοῦ μὴ συγχωρεῖν τοῖς αἰρετικοῖς εἰσιέναι εἰς τὸν οἶκον τοῦ Θεοῦ, ἐπιμένοντας τῇ αἰρέσει».
7. Κανών Θ' τῆς ἐν Λαοδικείᾳ Τοπικῆς Συνόδου: «Περὶ τοῦ μὴ συγχωρεῖν εἰς τὰ κοιμητήρια, ἢ εἰς τὰ λεγόμενα μαρτύρια πάντων τῶν αἰρετικῶν ἀπιέναι τοὺς τῆς Ἐκκλησίας, εὐχῆς ἢ θεραπείας ἕνεκα· ἀλλὰ τοὺς τοιούτους, ἐὰν ὦσι πιστοί, ἀκοινωνήτους γίνεσθαι μέχρι τινός. Μετανοοῦντας δέ, καὶ ἐξομολογουμένους ἐσφάλλαι, παραδέχεσθαι».
8. Κανών ΛΒ' τῆς ἐν Λαοδικείᾳ Τοπικῆς Συνόδου: «Ὅτι οὐ δεῖ αἰρετικῶν εὐλογίας λαμβάνειν, αἰτινές εἰσιν ἀλογίαι μᾶλλον, ἢ εὐλογίαι».
9. Κανών ΛΓ' τῆς ἐν Λαοδικείᾳ Τοπικῆς Συνόδου: «Ὅτι οὐ δεῖ αἰρετικοῖς, ἢ σχισματικοῖς συνεύχεσθαι».
10. Κανών ΛΔ' τῆς ἐν Λαοδικείᾳ Συνόδου: «Ὅτι οὐ δεῖ πάντα Χριστιανὸν ἐγκαταλείπειν μάρτυρας Χριστοῦ καὶ ἀπιέναι πρὸς τοὺς ψευδομάρτυρας, τουτέστιν αἰρετικῶν, ἢ αὐτοὺς πρὸς τοὺς προειρημένους αἰρετικούς γενομένους· οὗτοι γὰρ ἀλλότριον τοῦ Θεοῦ τυγχάνουσιν. Ἔστωσαν οὖν ἀνάθεμα οἱ ἀπερχόμενοι πρὸς αὐτούς».
11. Κανών ΛΖ' τῆς ἐν Λαοδικείᾳ Τοπικῆς Συνόδου: «Ὅτι οὐ δεῖ παρὰ τῶν Ἰουδαίων, ἢ αἰρετικῶν, τὰ πεμπόμενα ἑορταστικὰ λαμβάνειν, μηδὲ συνεορτάζειν αὐτοῖς».
12. Κανών Θ' τοῦ Τιμοθέου Ἀλεξανδρείας: «Ἐρώτησις. Εἰ ὀφείλει Κληρικός εὐχεσθαι, παρόντων Ἀρειανῶν, ἢ ἄλλων αἰρετικῶν; ἢ οὐδὲν αὐτὸν βλέπτει, ὅποταν αὐτὸς ποιῇ τὴν εὐχὴν, ἢ γγουν τὴν προσφορὰν; Ἀπόκρισις. Ἐν τῇ θείᾳ ἀναφορᾷ ὁ Διάκονος προσφωνεῖ πρὸ τοῦ ἀσπασμοῦ. «Οἱ ἀκοινωνήτοι περιπατήσατε». Οὐκ ὀφείλουσιν οὖν παρεῖναι, εἰ μὴ ἂν ἐπαγγέλλωνται μετανοεῖν καὶ ἐκφεύγειν τὴν αἵρεσιν».

Στοὺς πιὸ πάνω Κανόνες θὰ πρέπει νὰ προστεθοῦν καὶ οἱ:

13. Κανών β' τῆς ἐν Ἀντιοχείᾳ Συνόδου: «Πάντας τοὺς εἰσιόντας εἰς τὴν Ἐκκλησίαν καὶ τῶν ἱερῶν Γραφῶν ἀκούοντας, μὴ κοινωνοῦντας δὲ εὐχῆς ἅμα τῷ λαῷ ἢ ἀποστρεφομένους τὴν ἀγίαν μετάληψιν τῆς εὐχαριστίας κατὰ τινὰ ἀταξίαν, τούτους ἀποβλήτους γίνεσθαι τῆς Ἐκκλησίας, ἕως ἂν ἐξομολογησάμενοι καὶ δεῖξαντες καρποὺς μετανοίας καὶ παρακαλέσαντες τυχεῖν δυνηθῶσι συγγνώμης, μὴ ἐξεῖναι δὲ κοινωνεῖν τοῖς ἀκοινωνήτοις, μηδὲ κατ' οἶκους συνελθόντας συνεύχεσθαι τοῖς μὴ τῇ ἐκκλησίᾳ συνευχομένοις, μηδὲ μὴ συναγομένοις. Εἰ δὲ φανεῖται τις τῶν ἐπισκόπων, ἢ πρεσβυτέρων, ἢ διακόνων, ἢ τις τοῦ κανόνος τοῖς ἀκοινωνήτοις κοινωνῶν, καὶ τοῦτον ἀκοινωνήτον εἶναι, ὡς ἂν συγχέοντα τὸν κανόνα τῆς Ἐκκλησίας».
14. Κανών Α' τῆς Δ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου, (ἐπικυρῶνει τοὺς Κανόνες τῶν ἐν Λαοδικείᾳ καὶ Ἀντιοχείᾳ Τοπικῶν Συνόδων καὶ τοῦ Ἁγ. Τιμοθέου Ἀλεξανδρείας).
15. Κανών Β' τῆς ΣΤ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου, (ἐπικυρῶνει τοὺς Ἀποστολικούς Κανόνες, τοὺς Κανόνες τῶν ἐν Λαοδικείᾳ καὶ Ἀντιοχείᾳ Τοπικῶν Συνόδων καὶ τοῦ Ἁγ. Τιμοθέου Ἀλεξανδρείας).

16. Κανών Α' τῆς Ζ' Οικουμενικῆς Συνόδου (ἐπικυρώνει τοὺς Ἀποστολικοὺς Κανόνες, τοὺς Κανόνες τῶν ἐν Λαοδικείᾳ καὶ Ἀντιοχείᾳ Τοπικῶν Συνόδων καὶ τοῦ Ἁγ. Τιμοθέου Ἀλεξανδρείας).

Ἀπὸ τὴν ἀπλῆ παράθεση τῶν Κανόνων γίνονται σαφῆ τὰ ἐξῆς:

1. Γιὰ τοὺς Πατέρες εἶναι ἰδιαίτερα κρίσιμο ἀπὸ πνευματικῆς ἀπόψεως τὸ θέμα τῆς ἐπικοινωνίας μὲ αἰρετικούς στὰ πλαίσια τῆς προσευχῆς καὶ τῆς Θ. Λατρείας. Αὐτὸ εἶναι ἐμφανὲς ἀπὸ τὸ μεγάλο ἀριθμὸ τῶν Κανόνων ποὺ διαπραγματεύονται τὸ θέμα αὐτό.
2. Τὸ θέμα τῆς συμπροσευχῆς μὲ αἰρετικούς ἀπασχολεῖ διαχρονικὰ τὴν Ἐκκλησία. Γι' αὐτὸ καὶ οἱ σχετικοὶ ἀπαγορευτικοὶ Κανόνες καλύπτουν χρονικὰ ὁλόκληρη τὴν περίοδο ποὺ συντασσόταν τὸ Κανονικὸ Δίκαιό της.
3. Προφανῶς οἱ παραβάσεις τῶν κανονικῶν αὐτῶν διατάξεων ἦταν συχνές. Ἡ Ἐκκλησία ὁμως ἐμμένει, ἐπανέρχεται καὶ ἐπαναδιατυπώνει τὶς ἴδιες ἀπαγορεύσεις.
4. Οἱ κανονικὲς διατάξεις εἶναι σαφεῖς, ἀπόλυτες καὶ κατηγορηματικὲς στὴν ἀπαγόρευση συμμετοχῆς σὲ κοινὴ προσευχὴ καὶ λατρεία μὲ αἰρετικούς ἢ σχισματικούς.

Ἐνῶ κατὰ τὴν ὄντολογικὴ φύση τῆς Ἐκκλησίας, ἡ ἐνότητα ἤδη ὑπάρχει καὶ γι' αὐτὸ εἶναι ἀδύνατο νὰ διαταραχθεῖ, ἐν τούτοις ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία ἀποσκοπεῖ ἀντικειμενικὰ στὴν προλείανση, δηλ. τὴν ἐξομάλυνση, τῆς ὁδοῦ ποὺ ὀδηγεῖ σὲ **μία ἄλλη ἐνότητα, διαφοροτικὴ τῆς ὄντολογικῆς, δηλ. στὴν συγκρητιστικὴ ἐνότητα τῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας μὲ τὶς αἰρετικὲς ομάδες καὶ ὄχι ἐπὶ τῆς πραγματικῆς ταυτότητας πίστεως**. Ἡ ἐξομάλυνση αὐτὴ ἐπιδιώκεται νὰ ἐπιτευχθεῖ μὲ τοὺς διμερεῖς καὶ πολυμερεῖς θεολογικοὺς διαλόγους μὲ τοὺς αἰρετικούς (ποὺ στὸ ἐξῆς θὰ καλοῦνται λοιποὶ Χριστιανοὶ ὅπως καὶ οἱ Ὁρθόδοξοι) στὰ πλαίσια τῆς παναιρέσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ. Συγκεκριμένα στὴν **παράγραφο 16** τοῦ κειμένου σημειώνονται τὰ ἐξῆς:

16. Ἐν ἐκ τῶν κυρίων ὀργάνων ἐν τῇ ἱστορίᾳ τῆς Οἰκουμἐνικῆς Κινήσεως εἶναι τὸ Παγκόσμιον Συμβούλιον Ἐκκλησιῶν (Π.Σ.Ε.). Ὁρισμέναι Ὁρθόδοξοι Ἐκκλησίαι ὑπῆρξαν ἰδρυτικὰ μέλη καὶ ἐν συνεχείᾳ ἅπασαι ἀπέβησαν μέλη αὐτοῦ. Τὸ Π.Σ.Ε. εἶναι ἐν συγκεκριμένον διαχριστιανικὸν σῶμα, παρὰ τὸ γεγονὸς ὅτι τοῦτο δὲν συμπεριλαμβάνει ἀπάσας τὰς ἑτεροδόξους Χριστιανικὰς Ἐκκλησίας καὶ Ὁμολογίας. Παραλλήλως, ὑφίστανται καὶ ἄλλοι διαχριστιανικοὶ ὀργανισμοὶ καὶ περιφερειακὰ ὄργανα, ὡς ἡ Διάσκεψις τῶν Εὐρωπαϊκῶν Ἐκκλησιῶν (Κ.Ε.Κ.), τὸ Συμβούλιον Ἐκκλησιῶν Μέσης Ἀνατολῆς (Σ.Ε.Μ.Α.) καὶ τὸ Παναφρικανικὸν Συμβούλιον Ἐκκλησιῶν. Ταῦτα μετὰ τοῦ Π.Σ.Ε. τηροῦν σημαντικὴν ἀποστολὴν διὰ τὴν προώθησιν τῆς ἐνότητος τοῦ χριστιανικοῦ κόσμου. Αἱ Ὁρθόδοξοι Ἐκκλησίαι Γεωργίας καὶ Βουλγαρίας ἀπεχώρησαν ἐκ τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου Ἐκκλησιῶν, ἡ μὲν πρώτη ἐν ἔτει 1997, ἡ δὲ δευτέρα ἐν ἔτει 1998, ὡς ἔχουσαι αὐτῶν ἰδίαν γνώμην περὶ τοῦ ἔργου τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου Ἐκκλησιῶν καὶ οὕτω δὲν συμμετέχουν εἰς τὰς ὑπ' αὐτοῦ καὶ τῶν ἄλλων διαχριστιανικῶν ὀργανισμῶν δραστηριότητας.

Ἐδῶ θὰ κάνουμε μία μικρὴ, ἀλλὰ σημαντικὴ, παρένθεση γιὰ νὰ καταδείξουμε πῶς οἱ δηλώσεις τοῦ Οἰκουμἐνικοῦ Πατριάρχου ἔχουν ἄμεση σχέση μὲ τὴν Σύνοδο καὶ τὶς ἀποφάσεις ποὺ ἐλήφθησαν. Θὰ παραθέσουμε μόνον μία, ἀντιπροσωπευτικὴ ὁμως, τοῦ συνόλου τῶν δηλώσεων αὐτοῦ. Κατὰ τὴν πρόσφατη συνάντησή του στὰ Ἱεροσόλυμα, τὸν Μάιο τοῦ 2014, μὲ τὸν αἰρεσιάρχη πάπα Φραγκῖσκο εἶπε: «Ἡ Μία, Ἁγία, Καθολικὴ καὶ Ἀποστολικὴ Ἐκκλησία... λόγω τῆς ὑπερισχύσεως τῆς ἀνθρωπίνης ἀδυναμίας καὶ τοῦ πεπερασμένου θελήματος τοῦ

ἀνθρωπίνου νοὸς διεσπάσθη ἐν χρόνῳ. Οὕτω διεμορφώθησαν καταστάσεις καὶ ομάδες ποικίλαι... αἱ κατὰ τόπους ἐκκλησῖαι ὠδηγήθησαν εἰς διάσπασιν τῆς ἐνότητος τῆς πίστεως, εἰς ἀπομόνωσιν... Ἐρχόμεθα ὁ πάπας καὶ ἡμεῖς διὰ νὰ τάμωμεν ὁδοὺς... διὰ νὰ συνεχισθῇ ἡ πορεία τῆς ἐκπληρώσεως τοῦ θελήματος τοῦ Θεοῦ, ἥτοι τῆς καταντήσεως εἰς τὴν ἐνότητα τῆς Ἐκκλησίας». Τότε εἶχαμε γράψει στὴν Ἱερὰ Κοινότητα καὶ στὴν Ἱερὰ Μονὴ Μεγίστης Λαύρας, ὡς διαμαρτυρία γιὰ τὸ συμβάν, τὰ ἑξῆς: «Ἀλήθεια πατέρες, ποιὸς ἀπὸ τοὺς Ἁγίους Ἀποστόλους καὶ τοὺς Ἁγίους Πατέρες ἐδίδαξε ὅτι ἡ ἀποκοπὴ τῶν αἰρετικῶν διαίρει καὶ διασπᾷ τὴν Ἐκκλησίαν, ὅτι, ἐπειδὴ ὑπάρχουν αἰρετικοί, ἡ Ἐκκλησία δὲν ἔχει ἐνότητα καὶ εἶναι διασπασμένη; Ἡ Ἐκκλησία καὶ μετὰ τὴν ἀποκοπὴ τῶν αἰρετικῶν παραμένει πάντοτε Μία, ἀκεραία καὶ ἀλώβητη, δὲν διασπᾶται σὲ πολλὰς Ἐκκλησίες, ὅπως θέλει ὁ Πατριάρχης, ἐξισώνοντας τὴν Ὁρθοδοξίαν μὲ τὴν αἵρεση, τὴν Μίαν Ἐκκλησίαν μὲ τὶς ομάδες τῶν κακοδόξων (τώρα καὶ μὲ συνοδικὴ πρᾶξη). Ἐπὶ τόσους αἰῶνες λοιπόν, ἡ Ἐκκλησία ἦταν διηρημένη καὶ διεσπασμένη, μὴ ἐπιτελοῦσα τὸ σωτηριῶδες καὶ ἁγιαστικὸ τοῦ ἔργου καὶ περιέμενε νὰ ἔλθουν ὁ πάπας Φραγκίσκος καὶ ὁ Πατριάρχης Βαρθολομαῖος, γιὰ νὰ τὴν ἐνώσουν καὶ νὰ τὴν σώσουν; Καὶ οἱ Ἅγιοι τόσων αἰῶνων τί ἔκαναν; Προσδοκοῦσαν τοὺς παρουσιαζομένους σήμερον «θεόσταλτους» σωτῆρες τῆς ἐνότητος; Ἡ μᾶλλον, κατὰ τὴν πατριαρχικὴ θέση, ἔπασαν οἱ Ἅγιοι Πατέρες καὶ οἱ μετὰ τὸ Σχίσμα Ὁρθόδοξοι Πατριάρχες καὶ Ἀρχιερεῖς «θύματα τοῦ ἀρχεκάκου ὄφους» καὶ διήρσαν τὴν Ἐκκλησίαν»; (Οἱ κληροδοτήσαντες εἰς ἡμᾶς τὴν διάσπασιν (τὸ Σχίσμα) προπάτορες ἡμῶν ὑπῆρξαν ἀτυχῆ θύματα τοῦ ἀρχεκάκου ὄφους καὶ εὐρίσκονται ἤδη εἰς χεῖρας τοῦ δικαιοκρίτου Θεοῦ!!!)⁴⁰

17. Αἱ Ὁρθόδοξοι κατὰ τόπους Ἐκκλησῖαι-μέλη τοῦ Π.Σ.Ε., μετέχουν πλήρως καὶ ἰσοτίμως ἐν τῷ ὀργανισμῷ τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου Ἐκκλησιῶν καὶ συμβάλλουν δι' ὅλων τῶν εἰς τὴν διάθεσιν αὐτῶν μέσων διὰ τὴν προώθησιν τῆς εἰρηνικῆς συννάρξεως καὶ τῆς συνεργασίας ἐπὶ τῶν μειζόνων κοινωνικοπολιτικῶν προκλήσεων. Ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία ἀπεδέχθη προθύμως τὴν ἀπόφασιν τοῦ Π.Σ.Ε. νὰ ἀνταποκριθῇ εἰς τὸ αἴτημά της περὶ συστάσεως Εἰδικῆς Ἐπιτροπῆς διὰ τὴν Ὁρθόδοξον συμμετοχὴν εἰς τὸ Π.Σ.Ε., συμφώνως πρὸς τὴν ἐντολὴν τῆς Διορθόδοξου Συναντήσεως τῆς Θεσσαλονίκης (1998). Τὰ ὑπὸ τῆς Εἰδικῆς Ἐπιτροπῆς καθιερωθέντα κριτήρια, τὰ ὁποῖα προετάθησαν ὑπὸ τῶν Ὁρθόδοξων καὶ ἐγένοντο δεκτὰ ὑπὸ τοῦ Π.Σ.Ε., ὠδήγησαν εἰς τὴν σύστασιν τῆς Μονίμου Ἐπιτροπῆς Συνεργασίας καὶ Συναινέσεως, ἐπεκυρώθησαν δε καὶ ἐνετάχθησαν εἰς τὸ Καταστατικὸν καὶ εἰς τὸν Κανονισμὸν λειτουργίας τοῦ Π.Σ.Ε.

Συνεχίζεται ἡ ἀπὸ μέρους τῶν ὀρθόδοξων προσβολὴ τῆς ἐκκλησίας μας, ἐξισώνοντας αὐτὴν μὲ τὴν κάθε λογῆς αἰρετικῆς προτεσταντικῆς παραφυάδος, μὲ τὴν διατύπωσιν πὼς μετέχουν πλήρως καὶ ἰσοτίμως ἐν τῷ ὀργανισμῷ τοῦ Π.Σ.Ε..... Πλήρης ἀναγνώριση καὶ ἀποδοχὴ τῶν αἰρετικῶν ὡς κανονικῆς ἐκκλησίας, ἔχοντας χάρη ἱερωσύνης καὶ ἁγιαστικῆς πληρότητας μυστηρίων.

18. Ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία πιστὴ εἰς τὴν ἐκκλησιολογίαν αὐτῆς, εἰς τὴν ταυτότητα τῆς ἐσωτερικῆς αὐτῆς δομῆς καὶ εἰς τὴν διδασκαλίαν τῆς ἀρχαίας Ἐκκλησίας τῶν ἑπτὰ Οἰκουμενικῶν Συνόδων, συμμετέχουσα ἐν τῷ ὀργανισμῷ τοῦ Π.Σ.Ε., οὐδόλως ἀποδέχεται τὴν ἰδέαν τῆς «ἰσότητος τῶν Ὁμολογιῶν» καὶ οὐδόλως δύναται νὰ δεχθῇ τὴν ἐνότητα τῆς Ἐκκλησίας ὡς τινα διομολογιακὴν προσαρμογὴν. Ἐν τῷ πνεύματι τούτῳ, ἡ ἐνότης ἡ ὁποία ἀναζητεῖται ἐν τῷ Π.Σ.Ε. δὲν δύναται νὰ εἶναι προῖον μόνον θεολογικῶν συμφωνιῶν, ἀλλὰ καὶ τῆς ἐν τοῖς μυστηρίοις τηρουμένης καὶ βιουμένης ἐν τῇ Ὁρθόδοξῳ Ἐκκλησίᾳ ἐνότητος τῆς πίστεως.

⁴⁰ «ΕΠΙΣΚΕΨΙΣ» 15-6-1989, «Εκκλ. Ἀλήθεια» 16.12.1998 καὶ ἐφημερίδα «Νέοι Ἄνθρωποι» 26-2-1999.

Στὸ 18^ο ἄρθρο, διαφαίνεται πλέον ξεκάθαρα ὁ ἐμπαιγμὸς ποὺ μεθοδεύεται οἰκουμενιστικῶ τῷ τρόπῳ. Καὶ ἐξηγούμαστε. Εἶναι γνωστὸς πλέον ὁ τρόπος ποὺ θεολογοῦν οἱ οἰκουμενιστές. Ἐν πρώτοις ἐκθέτουν τὴν ὀρθόδοξη γραμμὴ τῶν Πατέρων, (**Ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία πιστῆ..... τινὰ διομολογιακὴν προσαρμογὴν**) καὶ κατόπιν ἀναιρώντας αὐτήν, εἰσάγει τὴν αἰρετικὴ-οἰκουμενιστικὴ τοιαύτη ὡς συνέχεια αὐτῆς (**Ἐν τῷ πνεύματι τούτῳ.....τινὰ διομολογιακὴν προσαρμογὴν**). Καὶ ναὶ μὲν προτάσσει ὅτι ἡ Ἐκκλησία δὲν μπορεῖ νὰ δεχθεῖ ὅτι ἡ πανσπερμία τῶν προτεσταντικῶν ὁμολογιῶν εἶναι ἰσότιμες μὲ αὐτήν, ὅμως στὴν παράγραφο 16 καὶ 17, γίνεται πλήρης ἀναγνώριση καὶ ἀποδοχὴ τῶν αἰρετικῶν ὡς κανονικὲς Ἐκκλησίες, ἔχοντας χάρη ἱερωσύνης καὶ ἁγιαστικὴ πληρότητα Μυστηρίων.

19. Αἱ Ὁρθόδοξοι Ἐκκλησῖαι-μέλη θεωροῦν ὡς ἀπαραίτητον ὄρον τῆς συμμετοχῆς εἰς τὸ Π.Σ.Ε τὸ ἄρθρον-βάσιν τοῦ Καταστατικοῦ αὐτοῦ, συμφώνως τῷ ὁποίῳ, μέλη αὐτοῦ δύνανται νὰ εἶναι ὅσοι πιστεύουν εἰς τὸν Κύριον Ἰησοῦν Χριστὸν ὡς Θεὸν καὶ Σωτῆρα κατὰ τὰς Γραφὰς καὶ ὁμολογοῦν κατὰ τὸ Σύμβολον Νικαίας-Κωνσταντινουπόλεως τὸν ἐν Τριάδι Θεόν, Πατέρα, Υἱὸν καὶ Ἅγιον Πνεῦμα. Ἐχουν δὲ βαθεῖαν τὴν πεποίθησιν ὅτι αἱ ἐκκλησιολογικαὶ προϋποθέσεις τῆς Δηλώσεως τοῦ Toronto (1950), τιτλοφορουμένης «Ἡ Ἐκκλησία, αἱ Ἐκκλησῖαι καὶ τὸ Παγκόσμιον Συμβούλιον Ἐκκλησιῶν», εἶναι κεφαλαιώδους σημασίας διὰ τὴν Ὁρθόδοξον συμμετοχὴν εἰς τὸ Συμβούλιον. Ὅθεν, ἀντονόητον, ὅτι τὸ Π.Σ.Ε. δὲν εἶναι καὶ ἐν οὐδεμίᾳ περιπτώσει ἐπιτρέπεται νὰ καταστῇ ὑπὲρ-Ἐκκλησία. «Σκοπὸς τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου Ἐκκλησιῶν δὲν εἶναι νὰ διαπραγματεύεται ἐνώσεις μεταξὺ τῶν Ἐκκλησιῶν, ὅπερ δύναται νὰ γίνῃ μόνον ὑπὸ τῶν Ἐκκλησιῶν, ἐνεργουσῶν ἐξ ἰδίας πρωτοβουλίας, ἀλλὰ νὰ φέρῃ τὰς Ἐκκλησίας εἰς ζῶσαν ἐπαφὴν πρὸς ἀλλήλας καὶ νὰ προαγάγῃ τὴν μελέτην καὶ συζήτησιν τῶν ζητημάτων τῆς χριστιανικῆς ἐνότητος. Οὐδεμία Ἐκκλησία ὑποχρεοῦται νὰ ἀλλάξῃ τὴν ἐκκλησιολογίαν αὐτῆς κατὰ τὴν εἴσοδόν της εἰς τὸ Συμβούλιον [...] Ἐν τούτοις, τὸ γεγονός τῆς ἐντάξεως αὐτῆς εἰς τὸ Συμβούλιον δὲν συνεπάγεται ὅτι ἐκάστη Ἐκκλησία ὀφείλει νὰ θεωρῇ τὰς ἄλλας ὡς Ἐκκλησίας ὑπὸ τὴν ἀληθῆ καὶ πλήρη ἐννοίαν τοῦ ὄρου» (Δήλωσις τοῦ Toronto, § 2, 3.3, 4.4).

Σὲ αὐτὸ τὸ σημεῖο ἀκολουθεῖται ὁ συνήθης τρόπος τῶν οἰκουμενιστῶν. Μία ἀλήθεια καὶ κατόπιν ἡ ἀναίρεσις αὐτῆς καὶ ἡ αἰρετικὴ ἐκκλησιολογία τοῦ Π.Σ.Ε βαπτισμένη ὀρθόδοξη. Ἀφοῦ ἀναφέρεται ὁ ἀπαραίτητος ὄρος συμμετοχῆς στὸ Π.Σ.Ε. τὸ ἄρθρο-βάσιν τοῦ Καταστατικοῦ αὐτοῦ, «συμφώνως τῷ ὁποίῳ, μέλη αὐτοῦ δύνανται νὰ εἶναι ὅσοι πιστεύουν εἰς τὸν Κύριον Ἰησοῦν Χριστὸν ὡς Θεὸν καὶ Σωτῆρα κατὰ τὰς Γραφὰς καὶ ὁμολογοῦν κατὰ τὸ Σύμβολον Νικαίας-Κωνσταντινουπόλεως τὸν ἐν Τριάδι Θεόν, Πατέρα, Υἱὸν καὶ Ἅγιον Πνεῦμα», γίνεται πλήρης ἀποδοχὴ τῶν ἐκκλησιολογικῶν προϋποθέσεων τῆς Δηλώσεως τοῦ Toronto (1950), ὅπου ὁ σκοπὸς τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου Ἐκκλησιῶν εἶναι νὰ φέρῃ «τὰς Ἐκκλησίας», ἀποδοχὴ τῶν αἱρέσεων ὡς Ἐκκλησίες, εἰς ζῶσαν ἐπαφὴ μὲ τις «ἄλλες Ἐκκλησίες», οὐδεμία ἀναφορὰ γιὰ καταδικασμένες αἱρέσεις καὶ κακοδοξίες, «γιὰ νὰ προάγουν τὴν χριστιανικὴ ἐνότητα». Δηλαδή, ὅπως ἔχουμε πεῖ παραπάνω, ποιὸς ἀπὸ τοὺς Ἁγίους Ἀποστόλους καὶ τοὺς Ἁγίους Πατέρες ἐδίδαξε ὅτι ἡ ἀποκοπὴ τῶν αἰρετικῶν διαίρει καὶ διασπᾷ τὴν Ἐκκλησία, ὅτι, ἐπειδὴ ὑπάρχουν αἰρετικοί, ἡ Ἐκκλησία δὲν ἔχει ἐνότητα καὶ εἶναι διασπασμένη; Ἡ Ἐκκλησία καὶ μετὰ τὴν ἀποκοπὴ τῶν αἰρετικῶν παραμένει πάντοτε Μία, ἀκεραία καὶ ἀλώβητη, δὲν διασπᾶται σὲ πολλὰς Ἐκκλησίες, ὅπως θέλει ὁ Πατριάρχης, ἐξισώνοντας τὴν Ὁρθοδοξία μὲ τὴν αἵρεση, τὴν Μία Ἐκκλησία μὲ τις ὁμάδες τῶν κακοδόξων (τώρα καὶ μὲ συνοδικὴ πράξι). Ἐπὶ τόσους αἰῶνες λοιπόν, ἡ Ἐκκλησία ἦταν διηρημένη καὶ διεσπασμένη, μὴ ἐπιτελοῦσα τὸ σωτηριῶδες καὶ ἁγιαστικὸ τῆς ἔργου καὶ περιέμενε τὸ Π.Σ.Ε. γιὰ νὰ τὴν ἐνώσουν καὶ νὰ τὴν σώσουν. Παραθέτουμε ἐδῶ μέρος τοῦ κειμένου τοῦ Τορόντο, τὸ ὁποῖο ἔχει τὸν τίτλο **Ἡ ΕΚΚΛΗΣΙΑ, ΑΙ ΕΚΚΛΗΣΙΑΙ ΚΑΙ ΤΟ Π.Σ.Ε.**

«Τὸ Παγκόσμιον Συμβούλιον τῶν Ἐκκλησιῶν ἀπαρτίζεται ἐξ Ἐκκλησιῶν αἵτινες ἀναγνωρίζουν τὸν Ἰησοῦν Χριστὸν ὡς Θεὸν καὶ Σωτῆρα. Εὐρίσκουν τὴν ἐνότητα αὐτῶν ἐν Αὐτῷ. (Ὅπως εἶπαμε καὶ ἀνωτέρω ἡ ἐνότητα ὄχι ἐν τῇ πίστει, ἀλλὰ ἐν τῇ ἀγάπῃ καὶ τῇ κατανόησει ἀλλήλων!!!) Ὁ σκοπὸς τοῦ Συμβουλίου εἶναι νὰ ἐκδηλώσῃ τὴν ἐνότητά του κατ' ἄλλον τρόπον. Ἡ ἐνότης πηγάζει ἐκ τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ, ἣτις συνδέουσα τὰς ἀπαρτιζούσας Ἐκκλησίας πρὸς Αὐτὸν συνδέει αὐτὰς πρὸς ἀλλήλας. Σοβαρὰ ἐπιθυμία τοῦ Συμβουλίου εἶναι, ὅπως ὅλαι αἱ Ἐκκλησίαι συνδεθοῦν στενώτερον μετὰ τοῦ Χριστοῦ καὶ ἐντεῦθεν στενώτερον πρὸς ἀλλήλας. Ἐν τῷ συνδέσμῳ τῆς ἀγάπης Του θὰ ἐπιθυμοῦν συνεχῶς νὰ προσεύχονται ὑπὲρ ἀλλήλων καὶ νὰ ἐνισχύουν ἀλλήλας ἐν τῇ λατρείᾳ καὶ τῇ μαρτυρίᾳ «ἀλλήλων τὰ βάρη βαστάζουσαι καὶ οὕτως ἀναπληροῦσαι τὸν νόμον τοῦ Χριστοῦ».⁴¹

Ὅπως εἶπαμε παραπάνω, ἀπροϋπόθετα ἡ ἔνωση, χωρὶς δόγματα χωρὶς Συνόδους, οἰκουμενιστικῶ τῷ τρόπῳ.

20. Αἱ προοπτικαὶ τῶν θεολογικῶν διαλόγων τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας μετὰ τοῦ λοιποῦ χριστιανικοῦ κόσμου προσδιορίζονται πάντοτε ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ἀρχῶν τῆς ὀρθοδόξου ἐκκλησιολογίας καὶ τῶν κανονικῶν κριτηρίων τῆς ἤδη διαμεμορφωμένης ἐκκλησιαστικῆς παραδόσεως.

Ἐδῶ γιὰ μία ἀκόμη φορά, γίνεται διαστρόφῃ τῆς ἀληθείας, διότι οἱ διάλογοι δὲν γίνονται «ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ἀρχῶν τῆς ὀρθοδόξου ἐκκλησιολογίας καὶ τῶν κανονικῶν κριτηρίων τῆς ἤδη διαμεμορφωμένης ἐκκλησιαστικῆς παραδόσεως» ἀλλὰ ἐπὶ τῇ βάσει τῶν κειμένων τοῦ Π.Σ.Ε. τὰ ὁποῖα ἀπηχοῦν τὸ κυρίως κείμενο τοῦ Τορόντο καὶ τῶν ἄλλων συνεδρίων τοῦ Π.Σ.Ε. ὅπου ὅλα κινοῦνται στὸ ἴδιο μῆκος κύματος θεολογίας καὶ ἐκκλησιολογίας.

21. Ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία ἐπιθυμεῖ τὴν ἐνίσχυσιν τοῦ ἔργου τῆς Ἐπιτροπῆς «Πίστις καὶ Τάξις» καὶ μετ' ἰδιαιτέρον ἐνδιαφέροντος παρακολουθεῖ τὴν μέχρι τοῦδε θεολογικὴν αὐτῆς προσφορὰν. Ἐκτιμᾷ θετικῶς τὰ ὑπ' αὐτῆς ἐκδοθέντα θεολογικὰ κείμενα, τῇ σπουδαίᾳ συνεργίᾳ καὶ ὀρθοδόξων θεολόγων, τὰ ὁποῖα ἀποτελοῦν ἀξιόλογον βῆμα εἰς τὴν Οἰκουμενικὴν Κίνησιν διὰ τὴν προσέγγισιν τῶν χριστιανῶν. Ἐν τούτοις ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία διατηρεῖ ἐπιφυλάξεις διὰ κεφαλαιώδη ζητήματα πίστεως καὶ τάξεως, διότι αἱ μὴ Ὁρθόδοξοι Ἐκκλησίαι καὶ Ὁμολογίαι παρεξέκλιναν ἐκ τῆς ἀληθοῦς πίστεως τῆς μιᾶς, ἀγίας, καθολικῆς καὶ ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας.

Ἐδῶ εὐρίσκουμε τὴν γνωστὴ μέθοδο τῶν οἰκουμενιστῶν, ἡ ὁποία ὄχι μόνον δὲν εἶναι ξεκάθαρη, νὰ ὁμολογήσῃ δηλαδὴ τίς αἰρέσεις καὶ κακοδοξίες τῶν ὀνομαζομένων ἐκκλησιῶν τοῦ Π.Σ.Ε. καὶ τὴν ἐπιστροφή τους μόνον μετὰ τὴν μετάνοια, ἀλλὰ ὅτι ἔχει γίνῃ σπουδαία συνεργασία μετὰ τῶν ὀρθοδόξων καὶ αἰρετικῶν γιὰ τὴν προσέγγισιν τῶν χριστιανῶν!!! καὶ ὄχι τὸν ἐπανεναγγελισμό πού ὑποχρεοῦται ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία νὰ προβαίνει παντοῦ καὶ πάντοτε.

22. Ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία θεωρεῖ καταδικαστέαν πᾶσαν διάσπασιν τῆς ἐνότητος τῆς Ἐκκλησίας, ὑπὸ ἀτόμων ἢ ομάδων, ἐπὶ προφάσει τηρήσεως ἢ δήθεν προασπίσεως τῆς γνησίας Ὁρθοδοξίας. Ὡς μαρτυρεῖ ἡ ὅλη ζωὴ τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἡ διατήρησις τῆς γνησίας ὀρθοδόξου πίστεως διασφαλίζεται μόνον διὰ τοῦ συνοδικοῦ συστήματος, τὸ ὁποῖον ἀνέκαθεν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ ἀπετέλει τὴν ἀνωτάτην ἀuthεντίαν ἐπὶ θεμάτων πίστεως καὶ κανονικῶν διατάξεων (κανὼν 6 τῆς Β' Οἰκουμενικῆς Συνόδου).

⁴¹ Δήλωσις Τορόντο, Εἰσαγωγή (Ἡ ΕΚΚΛΗΣΙΑ, ΑΙ ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΚΑΙ ΤΟ Π.Σ.Ε.), 1948.

Ὅπως παρατηρεῖ, γιὰ τὸ ἐπίμαχο αὐτὸ σημεῖο, ὁ Καθηγητὴς κ. Δημήτριος Τσελεγγίδης σὲ σχετικὴ ἐπιστολὴ τοῦ πρὸς ὅλους τοὺς Ἱεράρχες: «Στὸ ἄρθρο 22 ἢ λεγομένη «Ἁγία καὶ Μεγάλῃ Σύνοδος» προδικάζει τὸ ἀλάθητο τῶν ἀποφάσεων τῆς... Στὸ ἄρθρο αὐτὸ παραγνωρίζεται τὸ ἱστορικὸ γεγονός, ὅτι στὴν Ὁρθόδοξῃ Ἐκκλησίᾳ ἔσχατο κριτήριον εἶναι ἡ **γρηγοροῦσα δογματικὴ συνείδησις τοῦ πληρώματος τῆς Ἐκκλησίας, ἢ ὁποῖα στὸ παρελθὸν ἐπικύρωσε ἢ θεώρησε ληστρικές ἀκόμῃ καὶ Οἰκουμενικές Συνόδους.** Τὸ Συνοδικὸ Σύστημα ἀπὸ μόνου τοῦ δὲν διασφαλίζει μηχανιστικὰ τὴν ὀρθότητα τῆς Ὁρθοδόξου πίστεως. Αὐτὸ γίνεται μόνου, ὅταν οἱ συνοδικοὶ Ἐπίσκοποι ἔχουν μέσα τοὺς ἐνεργοποιημένον τὸ Ἅγιον Πνεῦμα καὶ τὴν Ὑποστατικὴ Ὁδό, τὸ Χριστὸ δηλαδὴ, ὅποτε ὡς συνοδικοὶ εἶναι στὴν πράξιν καὶ «ἐπόμενοι τοῖς ἀγίοις Πατρᾶσι».⁴²

Στὴν πραγματικότητα τὸ 22^ο ἄρθρο εἰσάγει τὴν ζωὴ τῆς Ἐκκλησίας μας στὴν πιὸ σκληρὴ μορφή παπισμοῦ ποὺ γνωρίζουμε. Τὸ συμπέρασμα ποὺ ἐξάγεται ἀβίαστα εἶναι ὅτι ἡ αἰρετικὴ ἐπισκοποκεντρικὴ θεολογία τοῦ μητροπολίτου Περγάμου Ζηζιούλα κάνει τὴν παρουσία τῆς αἰσθητῆ καὶ σὲ αὐτὸ τὸ κείμενο, ὅπου δῆθεν ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία θεωρεῖ καταδικαστέαν πᾶσαν διάσπασιν τῆς ἐνότητος τῆς Ἐκκλησίας, ὑπὸ ἀτόμων ἢ ομάδων, ποὺ ὄντως προασπίζουσιν καὶ τηροῦν τὴν γνήσια Ὁρθοδοξία, τὴν ἅπαξ παραδοθεῖσαν ἐπὶ προφάσει τηρήσεως ἢ δῆθεν προασπίσεως τῆς γνησίας Ὁρθοδοξίας. Δηλαδὴ πλήρῃ ἀναίρεση τῆς πράξεως καὶ μαρτυρίας τῶν Ἁγίων Ὁμολογητῶν καὶ Μαρτύρων καὶ κακοποίηση καὶ βάνουση διαστρέβλωση τῆς Ἐκκλησιαστικῆς μας ἱστορίας, διότι ἀπὸ ὅσο ξέρουμε, οἱ Ἅγιοι Ὁμολογητὲς στάθηκαν κυματοθραῦστες στὶς κακόδοξες Συνόδους καὶ κακόδοξους Πατριάρχες καὶ αἰρεσιάρχες, γιὰ νὰ ἔχουμε σήμερον ἐμεῖς ζωσα Ἐκκλησία. Μὲ λίγα λόγια, ἂν κάποιος σήμερον ὁμολογεῖ Ὁρθοδοξία δημιουργεῖ σχίσμα στὴν Ἐκκλησία, πρᾶγμα ποὺ ἔρχεται σὲ ἀντίθεση μὲ τὸν ἐξόχως Κανόνα ποὺ ρυθμίζει καὶ ἐπεξηγεῖ περὶ σχίσματος, τὸν 15^ο τῆς ΑΒ τοῦ Μεγάλου Φωτίου⁴³, διότι κατὰ τὴν νέα ἐκκλησιολογία τῶν αἰρετικῶν οἰκουμενιστῶν, **ἡ διατήρησις τῆς γνησίας ὀρθοδόξου πίστεως διασφαλίζεται μόνον διὰ τοῦ συνοδικοῦ συστήματος, τὸ ὁποῖον ἀνέκαθεν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ ἀπετέλει τὴν ἀνωτάτην αὐθεντίαν ἐπὶ θεμάτων πίστεως καὶ κανονικῶν διατάξεων.** Σὰν νὰ μὴν ἔφθανε αὐτό, ἐπικαλοῦνται τὸν 6ο Κανόνα τῆς Β' Οἰκουμενικῆς Συνόδου, ὁ ὁποῖος οὐδεμίαν σχέσιν ἔχει μὲ τὸ παρὸν θέμα, διότι δὲν ἔχει νὰ κάνει μὲ τὴν ὀρθόδοξον πίστιν καὶ τὴν ὑπεράσπισήν τῆς, ἀλλὰ γιὰ τὸ ποῖοι εἶναι αὐτοὶ ποὺ κατηγοροῦν τοὺς ὀρθόδοξους ἐπισκόπους διὰ ἐγκλήματα καὶ παρασαλεύουσιν τὴν εὐταξία τῆς Ἐκκλησίας καὶ πῶς πρέπει νὰ γίνεται ἡ κρίσις. Πλήρῃ διαστροφὴ τοῦ κειμένου!!!!

Παραβιάζεται λοιπὸν ἡ ἐκκλησιολογικὴ ἀρχὴ τῆς ἐκκλησιαστικῆς αὐθεντίας τοῦ Σώματος τῆς Ἐκκλησίας (λοιπῶν κληρικῶν, μοναχῶν καὶ λαϊκῶν, μαζί μὲ τοὺς ἀρχιερεῖς,

⁴² Καθηγητοῦ Δογματικῆς τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς Α.Π.Θ. κ. Δημητρίου Τσελεγγίδου, Ἐπιστολὴ (2^η) 10-2-2016 πρὸς τὴν Ἱερὰν Σύνοδον τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.

⁴³Οἱ γὰρ δι' αἵρεσίν τινα παρὰ τῶν ἁγίων Συνόδων, ἢ Πατέρων, κατεγνωσμένην, τῆς πρὸς τὸν πρόεδρον κοινωρίας ἑαυτοὺς διαστέλλοντες, ἐκείνου δηλονότι τὴν αἵρεσιν δημοσίᾳ κηρύττοντος καὶ γυμνῆ τῇ κεφαλῇ ἐπ' Ἐκκλησίας διδάσκοντος, οἱ τοιοῦτοι οὐ μόνον τῇ κανονικῇ ἐπιτιμῆσει οὐχ ὑπόκεινται πρὸ συνοδικῆς διαγνώσεως ἑαυτοὺς τῆς πρὸς τὸν καλούμενον Ἐπίσκοπον κοινωρίας ἀποτεριχίζοντες, ἀλλὰ καὶ τῆς πρεπούσης τιμῆς τοῖς ὀρθοδόξοις ἀξιοθήσονται. Οὐ γὰρ Ἐπισκόπων, ἀλλὰ ψευδεπισκόπων καὶ ψευδοδιδασκάλων **κατέγνωσαν καὶ οὐ σχίσματι τὴν ἑνωσιν τῆς Ἐκκλησίας κατέτεμον, ἀλλὰ σχισμάτων καὶ μερισμῶν τὴν ἐκκλησίαν ἐσπούδασαν ρύσασθαι».**

συνοδικούς και μη συνοδικούς) να αποδεχθεί ή να απορρίψει εκ των υστέρων τις αποφάσεις σε θέματα πίστεως, καταστρώνοντας υποχρεωτικές τις αποφάσεις ακόμη και αν δεν είναι σύμφωνες με τις προηγούμενες Ορθόδοξες Συνόδους.

Είναι σαφής εδώ η προσπάθεια επιβολής διώξεων, καθαιρέσεων και αφορισμών των αντιδρώντων στην «Αγία και Μεγάλη Σύνοδο» εκ μέρους των Προκαθημένων των Ορθοδόξων Εκκλησιών. Στην σίγουρη αυτή περίπτωση διώξεως όσων διακόψουν το μνημόσυνο από την επίσημη Διοικούσα Εκκλησία, θα πρέπει να καταστεί γνωστό και σαφές ότι η Ορθόδοξη Εκκλησία θα διασωθεί και θα ύψισταται μόνο στους διακόψαντας το μνημόσυνο των Οικουμενιστών Αρχιερέων και όχι στην επίσημη Διοικούσα «Εκκλησία», ή οποια, δια της αποδοχής του Οικουμενισμού στην «Αγία και Μεγάλη Σύνοδο», καθίσταται οικουμενιστική και νεοεποχίτικη.

23. Η Ορθόδοξος Εκκλησία έχει κοινή την συνείδησιν περί της αναγκαιότητος του διαχριστιανικού θεολογικού διαλόγου, διό και κρίνει αναγκαίον να συνοδεύηται ούτος πάντοτε υπό της εν τῷ κόσμῳ μαρτυρίας διὰ πράξεων ἀμοιβαίας κατανοήσεως και ἀγάπης, αἱ ὁποῖαι ἐκφράζουν τὴν «ἀνεκλάλητον χαρὰν» τοῦ Εὐαγγελίου (Α' Πέτρ. 1, 8), ἀποκλειομένης πάσης πράξεως προσηλυτισμοῦ, οὐνίας ἢ ἄλλης προκλητικῆς ἐνεργείας ὁμολογιακοῦ ἀνταγωνισμοῦ. Ὑπὸ τὸ πνεῦμα αὐτό, ἡ Ορθόδοξος Εκκλησία θεωρεῖ σημαντικὸν ὅπως ὅλοι οἱ Χριστιανοί, ἐμπνεόμενοι ὑπὸ τῶν κοινῶν θεμελιωδῶν ἀρχῶν τοῦ Εὐαγγελίου, προσπαθήσωμεν νὰ δώσωμεν εἰς τὰ ἀκανθώδη προβλήματα τοῦ συγχρόνου κόσμου, μίαν ὀλοπρόθυμον και ἀλληλέγγυον ἀπάντησιν, βασιζομένην εἰς τὸ πρότυπον τοῦ ἐν Χριστῷ καινοῦ ἀνθρώπου.

Σε αυτό το άρθρο, ἀπηχεῖται διὰ μίαν ἀκόμη φορά ἡ ἐκκοσμίκευση τῶν ἐκκλησιαστικῶν ἀρχόντων, οἱ ὁποῖοι ἔχουν παραδοθεῖ ἀμαχητὶ εἰς τὴν παναίρεση τοῦ οἰκουμενισμοῦ, και ὄχι μόνον, ἀλλὰ και ἀγωνίζονται νὰ τὴν θεσμοθετήσουν εἰς τὸ Χριστεπώνυμο πλήρωμα. Και αὐτὸ καταφαίνεται ξεκάθαρα ἀπὸ τὴν τελευταία πρόταση, «Ὑπὸ τὸ πνεῦμα αὐτό, τὸ οἰκουμενιστικὸ δηλαδή, τῆς ἀπροϋπόθετης ἀγάπης ὄχι ἐν ἀληθείᾳ ἀλλὰ ὀτιδῆποτε ἄλλο, ἢ Ὁρθόδοξος Εκκλησία θεωρεῖ σημαντικὸν ὅπως ὅλοι οἱ Χριστιανοί, δηλαδή ὀνομάζουμε τοὺς αἰρετικούς χριστιανούς και αὐτοὺς ποὺ δὲν δέχονται αὐτοὺς ὡς χριστιανούς, ὅπως ἔλεγε και ὁ μέγας ἐν θεολόγοις Γρηγόριος Παλαμᾶς, σχισματικούς φανατικούς και φονταμενταμελιστές, ἐμπνεόμενοι ὑπὸ τῶν κοινῶν θεμελιωδῶν ἀρχῶν τοῦ Εὐαγγελίου, ὡστε κοινὸ τὸ Εὐγγέλιο, κοινὴ και ἡ πίστη μας και τὰ δόγματα, προσπαθήσωμεν νὰ δώσωμεν εἰς τὰ ἀκανθώδη προβλήματα τοῦ συγχρόνου κόσμου, μίαν ὀλοπρόθυμον και ἀλληλέγγυον ἀπάντησιν, δηλαδή οἱ Ἅγιοι δὲν ἔδωσαν ἀπαντήσεις σὲ ὄλα τὰ προβλήματα τοῦ ἀνθρώπου, ἀλλὰ τώρα πρέπει τὸ Π.Σ.Ε., ὁ Πάπας, ὁ Πατριάρχης Βαρθολομαῖος και τὸ συνάφι του νὰ μᾶς δώσουν νέες ἀπαντήσεις, διότι τῶν Ἁγίων Πατέρων ἐπαλαιώθησαν, βασιζομένην εἰς τὸ πρότυπον τοῦ ἐν Χριστῷ καινοῦ ἀνθρώπου,» δηλαδή τί λιγότερο εἶπαν οἱ Ἅγιοι Πατέρες ὡστε ἐμεῖς νὰ πρέπει νὰ δώσουμε ἀπαντήσεις, σὲ σχέση ποιοῦ προτύπου;

24. Η Ορθόδοξος Εκκλησία έχει συνείδησιν τοῦ γεγονότος, ὅτι ἡ κίνησις πρὸς ἀποκατάστασιν τῆς ἐνότητος τῶν Χριστιανῶν λαμβάνει νέας μορφάς, ἵνα ἀνταποκριθῇ εἰς τὰς νέας συνθήκας και ἀντιμετωπίσῃ τὰς νέας προκλήσεις τοῦ συγχρόνου κόσμου. Εἶναι ἀπαραίτητος ἡ συνέχισις τῆς μαρτυρίας τῆς Ορθοδόξου Εκκλησίας εἰς τὸν διηρημένον χριστιανικὸν κόσμον ἐπὶ τῇ βάσει τῆς ἀποστολικῆς παραδόσεως και πίστεώς της.

Δεόμεθα ὅπως οἱ Χριστιανοὶ ἐργασθῶσιν ἀπὸ κοινού, ὡστε νὰ ἀποβῇ ἐγγὺς ἡ ἡμέρα, καθ' ἣν ὁ Κύριος θὰ ἐκπληρώσῃ τὴν ἐλπίδα τῶν Ορθοδόξων Εκκλησιῶν και «γενήσεται μία ποιμνὴ, εἷς ποιμὴν» (Ιω. 10,16).

Δέν θά μπορούσε ὁ ἐπίλογος νά ἦταν διαφορετικός τοῦ κυρίου σώματος τοῦ κειμένου. Ἐπισφραγίζεται ἡ ἀπώλεια τῆς ἐνότητος τῆς ἐκκλησίας μας μέ τις ἐξῆς σοφιστικές φράσεις: «κίνησις πρὸς ἀποκατάστασιν τῆς ἐνότητος τῶν Χριστιανῶν», «εἰς τὸν διηρημένον χριστιανικὸν κόσμον», «ἐλπίδα τῶν Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν καὶ «γενήσεται μία ποιμνὴ, εἰς ποιμνὴν», καθὼς καὶ ἡ Οἰκουμενιστικὴ θεολογία περὶ διηρημένων ἐκκλησιῶν ἔχοντας χάρη στὰ μυστήρια καὶ ἔγκυρη ἀποστολικὴ διαδοχὴ, ἀπλῶς περιμένουμε τὴν πλήρη ἔνωση μέ τις λοιπές «ἀδελφές ἐκκλησίες» ὄχι ἐν τῇ πίστει, ἀλλὰ ἐν τῷ κοινῷ ποτηρίῳ, πρᾶγμα ἀπαράδεκτο, ἀντιπατερικὸ καὶ ἐν τέλει ἀντορθόδοξο.

Ὡς ἐπίλογο καὶ ὡς μία μικρὴ περίληψη τοῦ ὅλου θέματος λέγομεν πῶς ὄχι μόνον δὲν καταδικάσθηκε καμμία ἑτεροδοξία (αἵρεση), ἀλλὰ καὶ κατοχυρώθηκε θεσμικῶς ἡ παναίρεση τοῦ Οἰκουμενισμοῦ. Αὐτὸ συνιστᾷ μιὰ φοβερὴ ἔκπτωση ἀπὸ τὴν συνοδικῶς ὀριοθετημένη πίστη τῆς Ἐκκλησίας, μιὰ ἔκπτωση οὐσιαστικὰ ἀπὸ τὸν «Ὅρο Πίστεως» τῆς Β' Οἰκουμενικῆς Συνόδου. Συγκεκριμένα, στὸ Σύμβολο τῆς Πίστεως ὁμολογοῦμε, ὅτι πιστεύουμε «εἰς Μίαν, Ἁγίαν, Καθολικὴν καὶ Ἀποστολικὴν Ἐκκλησίαν». **Στὸ συμβούλιο τῆς ἀνομίας τῆς Κρήτης, δέκα Αὐτοκέφαλες Ἐκκλησίες, μεταξύ τῶν ὁποίων καὶ ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος (καὶ τὸ Ἅγιον Ὅρος, ἀφοῦ εἶχε στείλει ἐπίσημο ἀντιπρόσωπο, πού ἀποδέχθηκε πλήρως τὴν ὀρθοδοξότητα τῶν κειμένων τῆς Συνόδου), ἀποδέχθηκαν ἀθεολόγητα τὴν «Βαπτισματικὴ Θεολογία» καὶ ἔμμεσα τὴν «Θεωρία τῶν Κλάδων», ἀναγνωρίζοντας ὡς Ἐκκλησίες τοὺς Ρωμαιοκαθολικούς, τοὺς Μαρωνίτες, τοὺς Νεστοριανούς, τοὺς Μονοφυσίτες Ἀντιχαλκηδόνιους, τοὺς Μονοθελήτες, οἱ ὁποῖοι καταδικάστηκαν γιὰ τὴν χριστολογικὴ τους αἵρεση ἀπὸ σειρὰ Οἰκουμενικῶν Συνόδων (ἀπὸ τὴν Τρίτη ἕως καὶ τὴν Ἑβδόμη), ἀλλὰ καὶ τὴν πανσπερμία τῶν Προτεσταντῶν, πού ἀντιπροσωπεύονται στὸ Παγκόσμιο Συμβούλιο τῶν λεγομένων Ἐκκλησιῶν. Ἡ Συνοδικὴ ἀπόφαση λοιπὸν ἀναγνωρίσεως ὡς Ἐκκλησιῶν τῶν καταδικασθέντων αἰρετικῶν ἀπὸ Οἰκουμενικῆς Συνόδου στὸ Κολυμπάρι, εἰσάγει τὸν συγκρητισμὸ καὶ τὸν Οἰκουμενισμό, ὡς τὴν κυρίως θεολογικὴ γραμμὴ στὴν Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία, πού ἀπὸ τώρα καὶ στὸ ἐξῆς θά ἀκολουθήσουν αὐτοὶ πού θά παραμείνουν σὲ κοινωνία μὲ τὸν Πατριάρχην Βαρθολομαῖο καὶ τοὺς σὺν αὐτῷ. Ἄλλωστε ἀμέσως μετὰ τὴν Σύνοδο, τὸ αὐτὸ δηλώθηκε καὶ ἐπίσημα ἀπὸ τὸν ἴδιο λέγοντας: Μπήκαμε στὴν μεταπατερικὴ περίοδο τῆς Ἐκκλησίας.**

Καὶ ὅλα αὐτὰ μὲ τελικὸ σκοπὸ ἡ Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία νά ἐνωθεῖ συγκρητιστικὰ μὲ τὸν Παπισμὸ, ὁ ὁποῖος ἔχει ἤδη ἀποδεχθεῖ τὸν θρησκευτικὸ συγκρητισμὸ μὲ τὴν Β' Βατικάνεια Σύνοδο (1962-1965) καὶ μέσω τοῦ Παπισμοῦ, νά ἐνωθεῖ, ἐπίσης συγκρητιστικὰ, δηλαδὴ αὐτονόητα χωρὶς καμμία ταυτότητα ὀρθόδοξης πίστεως, μὲ τὰ λοιπὰ θρησκευόμενα σὲ μιὰ παγκόσμια θρησκεία, ἡ ὁποία θά προσκυνήσει τὸν ἀντίχριστο.

Μετὰ τιμῆς,

Γέρων Σάββας Λαυριώτης